

DIDACUS SARMIENTO
INDEX EXPURGATORIUS
HISPANUS

C. M. DEL R
BIBLIOTECA

E06 N074
Ej. 1

flones: nisi adiuncta pponib: quarū subm sit binari aut
trinari. et vt cāis primis: quēadmodū nec numerus in se:
cā est sufficiens ad passionē binari: s; vt p^o radix earū: et
hoc in eo q^o scibiles. i. in q^o sunt in tali spē scibilib: q^o qd
sit in eē nāe: et fm hac viā manifestū est q^o eādē sciaz fm
spēs: et ingit eē

b
12.
spēs fm sin-
guloz ppa: et si
grat: q^o q^o erit
lines scibilibz
in vna scia. Jā
p^o rñsio ex di-
ctis. limitatur
nāq^o scie s; spe-
cies scibilibz: vt
sic. et nō fm spe-
cies rerū: et iō
tot spēs et gnā
rerū sub vna
possūt cōprehē-
di scia. quot cō-
prehēdi et ingit
sub vna spē sci-
bili. et iō illa rō
formalis rep^o q^o
p^o fundat illam
spēm scibilibz. i.
cui p^o p^ouenit
ille modus ab-
stractionis vel
diffōnis vel co-
gnitiōis q^o cōsti-
tuit illā spē sci-
bilis: est rō for-
malis subti i il-
la scia: et p^o ra-
dix oīūz p^oinē-
tiū ad illā sciaz
vt sic. Qd at cō-
tinētia virtuali
talī vt declarata
est sufficiat ad
subm et p^o scie:
p^o ex p^ocessib^o
sciaz: tā in ma-
thematicis q^o i
nālib^o. vtrobi-
q^o nāq^o mltariū
spēs passiōes p^ope tradunt. puta triāguli et q^odrāguli: q^o q^o
ipole ē adeq^ote p^otieri i s^o bto geometrie. vt p^o. Ad p^o q^o
scoti rōnē iā dictū ē. Ad 2^o q^o ex eodē fundamēto d^o q^o
subz habit^o p^otiere vtuāl^o totū habitū pōt et itelligi. vno^o
accipiēdo subz i seipso. alio^o vt iuētū i alijs p^o se p^oicipātū
bus quōl^oz ipsūz. et s^ol^o p^otinere vtuāl^o et s^oadeq^ote. et vt p^o
mā cām: subz in seipso p^otinet vtuāl^o vt p^o cā: totū habi-
tū: et nō partē. sic sol^o p^otiēt vtuāl^o totū hominē et nō p^ote:
vt p^o tū sui supior cā. subz at in se et in p^oicipātū: cōtinēt
vtuāl^o et adq^ote vt tota cā totū habitū. et sic p^o ad vbiū
et simpliciter et ad hominē.

Quo ad 2^o referūt tres alioz assignatiōes. p^o ē mag^o
sen^o. et 2^o bugōis d. s. victore. 3^o ē liconiēsis: s; aduerte mo-
destiā auctoris: qm p^o excusando illos dicit q^o attēderūt
ad māz. qm diceret. q^o nō itēdebāt assignare subz for^o. 2^o
oīa supradicta reduc ad s^oz for^o: a se assignatū. dices oīa
hec tractari in ordine ad deū. Articulus. VIII.

Prime

Ad primū q^o dōz q^o s; de deo
non possumus scire qd est vti-
mur tū ei^o effectū i hac doctri-
na: v^o nāe v^o gratie loco diffō-
nis ad ea q^o de deo i hac doctri-
na p^osiderant: sic et in aliq^o b^o scie-
tijs p^ohycis d^om^orat aliq^o de cā
p^o effectū: accipiēdo effectū lo-
co diffōnis cāe. Ad sechidū
dōm. q^o oīa alia q^o determinan-
tur in sacra doctria cōprehēdū-
tur sub deo: nō vt pres vel spe-
cies vel accētia: s; vt ordinata
aliqua^oliter ad ipm.

Utrūz hec doctria sit argu-
mentatiua. Art. VIII.

Octauus sic pcedit.
Aidet q^o b^o doctria
non sit argumentatiua.
Bic. n. Ambro. li. de

sacris. Tolle argumēta vbi si-
des q^orit: s; in hac doctria p^oci-
pue fides querit. vñ d^o 30. pp.
h scripta s; vt credatis. s; sacra
doctria nō est argumentatiua.
C^oterea. Si sit argumēta-
tiua: aut argumētat ex aucte:
aut ex rōne. Si ex aucte nō v^o
hoc p^ogruere ei^o dignitati. nam
loc^o ab auctoritate est infirmis-
simus fm Boe. Si et ex rōne
hoc nō cōgruit eius finit: q^o fm
Grego. in omel. Fides nō bz



A titulo

argumētatiua. i. pbatua eo
rū q^o docet: an nō. s; forte fm
pliciter p^oit: vt Sco^o d^oit p^oarticulū 2^o.
In corpe. iij. p^ones. p^o est. sacra doctria nō
arguit ad p^o n^o: s; ad p^ones ex p^oncipys. 2^o est sa-

meritū vbi bñana rō p^obet erpe-
rimētū: s; sacra doctria nō est
argumētatiua. S; 2^o est qd
d^o ad 2^o i. de epo. amplectē-
teles q^o fm doctria est fideles
fmone: vt potēs sit exhortari i
doctria sana: et eos q^o d^oicūt
arguere. C^o rñdeo dōm q^o si-
cut alie scie nō argumētant ad
sua p^oincipia pbatua: s; ex p^oci-
pijs argumētant ad oñdēdū
alia in ipsis sciētis: ita hec do-
ctrina nō argumētat ad sua p^oci-
pia pbatua: q^o sunt articuli fi-
dei: s; ex eis pcedit ad aliq^o d^o oñ-
dēdū. sic apo. i. ad cor. xv. Ex
resurrectione xpi argumētat
ad resurrectionē cōem pban-
dā. S; tū p^osiderādū est in scie-
tijs p^ohycis: q^o inferiores scie:
nec pban sua p^oincipia: nec p^o
negatē p^oincipia disputat: s; b^o
relinquūt supiori scie. supma
no iter eas. i. metaphica. dis-
putat p^o negatē sua p^oincipia si
aduersari^o aliq^o pcedit. si at nī-
bil pcedit: nō pōt cū eo dispu-
tare. pōt tū soluere rōnes ipsi^o
Ande sacra scriptura cū nō ha-
beat supiorē disputat cū negā-
te sua p^oincipia argumētado
qdē si aduersari^o aliq^o pcedat
eorū q^o p^o dīnā reuelatiōez hñt:

mus aliū 2^o 3^o vo q^o 2^o v^oitate isallibile nlla pōt dem^ostrati-
ua rō eē. q^o oēs rōnes s; ea q^o sunt isti^o scie sunt rōnes solu-
biles. et seq^ola. q^o hec doctria in itit isallibili v^oitati.
C^o Circa 3^o q^o nē aduerte q^o theologū posse soluere rōnes
phoz s; ea q^o sunt fidei ptingit 2^o. vno^o ex creditis: vtpu-
ta si dicēti q^o oīs vna res nuō est vna hypostaticē rñdēt:
nego. q^o deus est trinus. et sic theologalis solutio nō sol-
uit nisi credēdo. Alio^o ex p^oponib^o scitis simplr vel quo
ad hoc. vtpu^ota si rñderet. nego. in re infinita: nō q^o sciat
ei^o d^oictoria. i. res infinita est plures hypostarices: s; q^o scit
negatiue: nullū hñt efficax mediū ad illā pbandū et d^oicē
scire negatiue: qm nullo medio cogit itellec^o: et sic theo-
logus soluit ex scitis quo ad hoc. qm at ex scitis simplr
vt si soluat rōnē s; accidētia in sacro altaris: q^o accidētis
eē nō est in eē actuali: s; ap^oitudinali. In pposito litterā
hac intelligo de solutiōe theologali. 2^o mō. et si instetur
q^o b^o solutio nō est theologi vt theologi^o est. q^o nō ex p^on^o
Z b



cipus theologie. negat assumptum quod theologia non solum gaudet propriis sed et facit de eis. ppa dicit ad defensionem sua alia scilicet pponit vti p nos. vt in articulo. 5. ad 2. tactum est et quis pura theologia oporteat ex pncipis manare theologia lib. theologia tñ ministeriali n

si pantes sacre doctrine disputam? hereticos: et p vnu articulu negates aliu. Si vero aduersari? nihil credat eorum que diuinitus reuelant: non remanet amplius via ad pbadu articulos fidei per roneim: sed ad soluendū rones. si q̄s inducit fides: cū. n. fides infallibili veritati iniat: ipse aut sit de vero demfari dñi: manifestū ē pbones que fides inducunt non eē demfationes: s̄ solubilia argumenta. Ad primū q̄ dicendū. q̄ h̄ argumta ronis humane non hēant locū ad pbadu que fidei sunt. tñ ex articulis fidei hec doctrina ad alia argumta: vt dcm ē. Ad scdm dcm q̄ argumentari ex auctoritate est maxime ppiū huius doctrine: eo q̄ pncipia huius doctrine per reuelationē hñtur: et sic oq̄ credat auctoritate eorum: quibus reuelatio scā est. Nec hoc derogat dignitati h̄ doctrine. nā h̄ locus ab auctoritate que fundat sup rone humane: sit infirmus: loc⁹ tñ ab aucte que fundat sup reuelatiōe diuina est efficacissim⁹: vti tñ sacra doctrina etiā rone humane: nō qdē ad pbadu fidem: q̄ per hoc tolleret meritum fidei: s̄ ad manifestadū aliqua alia que tradunt i hac do

ctrina. Cū igit grā nō tollat naturā s̄ pficiat. opz q̄ nālis rō lubernat fidei: sicut et nālis inclinatio volūtatē obseqt charitati: vñ et apls dicit. i. ad cor. 10. In captiuitate redigentes oēm intellectū in obsequiū xp̄i: et inde est q̄ et auctoritatibus phoz sacra doctrina vti: vbi per rones nāle veritatē cognoscere potuerūt: sicut Paulus actū. xvij. iducit xbi arati dicens. Sicut et qdā poetarū vestroz dixerunt: gen⁹ dei sum⁹. Sed tñ sacra doctrina b̄ auctoritatib⁹ vti q̄ cñeas argumtis et pbabilib⁹. Auctoritatib⁹ aut canonicē scripture vti tur ppiē ex necessitate argumtado. Auctoritatib⁹ aut alioz doctorū ecclesie q̄ arguendo ex ppiis: s̄ pbabiliter. Innotat. n. fides nra reuelatiō apostolis et pphetis facte: q̄ canonicos libros scripserūt. Non aut reuelatiōi si q̄ fuit alijs doctoribus scā. An dicit Augu. in epla ad Hiero. Solis enim scripturarū libris qui canonici appellātur didici hunc honorem deferre: vt nullū auctore eoz in scribendo errasse aliqd firmissime credā. Alios at ita lego: vt q̄talibz scitrate doctri naqz ppolleat: nō iō vey putē q̄ ipsi ita senserūt v̄ scripserūt.

doctorib⁹ speculatiuis assumptus est quozus libri s̄ gentiles rationib⁹ naturalib⁹ pleni rē. aut. n. bñ nō tradunt theologiā: aut in eis nimis morati sūt. Ad h̄ breuiter dicit q̄ demonstratiōes metaphysice et nāles q̄ afferunt i sacra doctrina simplr qdē sunt extranee: s̄ vt minstre theologie ad destruēdas positiōes oppositas conclusionib⁹: aut pncipis theologia lib⁹: aut ad soluēdas rationes theologia factas: aut ad stabiliēdas: de quib⁹ theologia scdario est: vt deum eē vñ eē et imortalē rē. nō sunt extranee: s̄ ex eis procedit theologia vt ex propriis et q̄qz necessariis: ministeriali tñ et nō rone sui: sed ppter nostri intellectus infirmitatē: vt in artic. 5. ad 2.

certa scia phisica claudis: et cōsequēter extranea est a genere scibili theologico ac phoc theologia pcedit ex rone humane vt sic vt ex cñeas: et qm nulla dñmōstratio phisica pōt afferri ad theologia vt sic: q̄ niam theologia vt sic sunt oī resoluti in pncipiū euidentia: nō lumine nāli: s̄ diuino. Ideo absolute loquēdo ex rone nāli pcedit theologia vt ex extraneis et pbabilibus: quēadmodū ex auctoritatib⁹ phoz: et ppterea sedes assignata auctibus phoz itel ligenda est assignata etiā rōni nāli quā cognouerūt: in cui⁹ signū simul tractabat vtrūq: et sic oīa enūerata sūt locata. Cū dñm hic occurrit nō dñm simulādū s̄ ex rationib⁹ nāli: bus theologia procedit vt ex extraneis et pbabilibus: cur tantus labor a

dictū est: et ppterea sancti doctores et speculatio igenio pditi fuerunt: intellect⁹ humani defectui subuenire cupientes rones phicas plurimas conati sunt afferre: ad aliqd bonū trā vt sic viri docti ea q̄ fidei sunt rōni nō dñia cōperiētes facili⁹ bio q̄ fidei sunt adherere possint: aut saltē ea nō spernere aut dīdere. suadet autē b̄ rones vt ministras ppias effici hui⁹ sciētie ppter nos ex ista in 3. dñe et cū manifestatiōe. nō. n. alipit solui obiectiones oppositē sufficienti solutione: nisi ex rōnib⁹ phicis: si nanqz ex creatis soluenda eēnt obia phozū ridiculo phosopis theologi eēnt rē.

Atrū sacra scriptura debeat vti metaphoris. IX. Nonus sic pcedit. Aiderur q̄ sacra scriptura nō debeat vti metaphoris. Illō. n. quod est ppiū infime doctrine nō videtur competere huic sciētie: que iter alias tenet locum supremū: vt iam dictum est. Procedere autē per similitudines varias et representationes est ppiū poetice: que est infima inter omnes doctrinas. ergo hui⁹ similitudinib⁹ vti nō est cōueniens huic sciētie. Preterea hec doctrina videtur esse ordinata ad veritatis manifestationē. vnde et manifestatoribus eius premium promittit eccl. xxiij. Qui elucidant mentē eternā habebunt. Sed per hui⁹ similitudines veritas occultatur: nō ergo competit huic doctrine diuina tradere sub similitudine corporalib⁹ rerū. Preterea quanto alique creature sunt sublimiores tāto magis ad diuinā similitudinē accedunt. si igitur alique ex creaturis transumerentur ad deū: oporteret talem transumptionē maxime fieri ex sublimiorib⁹ creaturis: et nō ex infimis: quod tamē in

Circa hec diligenter aduertē q̄ aliqd est loquēdo de rone humane: et aliqd loquēdo de pponib⁹ notis rone humane: in ista vt declarauim⁹ i sinuatur: q̄ ex rone diuina absolute loquēdo hec doctrina pcedit vt ex extraneis: qm ppones note nāli nō diuino lumine vt sic sūt extranee. S̄ tñ mte ppones note nāli lumine et demonstratiōne: s̄m seipsas sumptē sunt vt ppiē theologiales: sub alio tñ lumine vt in arti. in rñsione ad p̄m p3: vt p3 de istis deus est: deus est vnus: deus est bon⁹ rē. Unde cū thelogus arguit ex istis: arguit ex ppiis: q̄uis nō ppo tātū mō notis: p q̄to sūt nō solū reuelata: s̄ et scita. Ar. IX. vti metaphoris est: vti locutionib⁹ q̄ nō verificant s̄ his de q̄ dicunt s̄m ppiā significationē: s̄m aliquid similitudinē ad ppe significata: vt cū dī q̄ de n̄ ignis flumēs est: vtimur metaphoris: q̄ de nō est v̄ ignis: s̄ se h̄z ad modū ignis cōsumētis: et sic de alijs: et occasione sumit qdē hec ex. z. poste. vbi phibent metaphore in sciētijs.

In corpore vna s̄ rñsua q̄sto affirmatiue. sacra doctrina agnue vti metaphoris corporalib⁹ ad diuinā et spūalia: p

bat z. p. de oib⁹ puidet put sgruit eoz nāe. ḡ dñe ieter boi i sacra doctrina spūalia sub corporalib⁹ similitudinib⁹ tradit. anis p3. dñavo pbat. qz nāle est homini ad intelligibilia p sensibilia duci. pbat. qz oīs nra cognitio oīe a sensu. Et pfirmat hec rō: aucte dio. rē. z. sacra doctrina pponit oibus boib⁹ cōiter. ḡ cōgrue spūalia sub similitudinib⁹ corporalib⁹ tradunt. anis p batur ad rō. p. dñā at pbat: qz plures nō sunt idonei ad itel ligibilia s̄m se: q̄ v̄ sic ea capere possunt.

Scripturis frequenter inueniē. Sed ptra est qd dicit osee. xij. Ego visionē multiplicauis: et in manibus prophetarū assimilatū sum: tradere autē aliqd sub similitudine est metaphoris: ergo ad sacra doctrinā pertinet vti metaphoris.

Respondeo dicendū q̄ conueniens est sacre scripture diuina et spūalia sub similitudine corporalib⁹ tradere. Be enim omnib⁹ prouidet s̄m q̄ competit eoz nature: est autem naturale hōi vt per sensibilia ad intelligibilia veniat: qz oīs nostra cognitio a sensu initia habet: vnde cōuenienter i sacra scriptura tradunt nobis spūalia sub metaphoris corporalib⁹: et hoc est qd dicit Bto. i. c. ce. Jer. Impossibile est nobis aliter lucere diuinis radiis nisi varietate velaminū sacrozū circūuelarū. Conuenit etiā sacre scripture que cōmunit omnib⁹ pponit: s̄m illud Ro. i. Sapientib⁹ et insipientibus debitor sum: vt spūalia sub similitudinib⁹ corporalib⁹ pponant: vt saltē: vel sic rudes eā capiāt: qui ad itel ligibilia s̄m se capiēda nō sunt idonei. Ad primū ergo dicendū q̄ poeta vti metaphoris

Ad hoc dicendū mibi videt q̄ vti metaphoris i hac doctrina est quodāmodo necessariū: et quodāmodo nō: et hoc respectu nō bon⁹ aut illoz. puta min⁹ idoneoz: s̄ respectu hominis viatoris. est siqdē necessariū ppter meli⁹ consequēdū finē. scilicet cognitionē dei: et hec necessitas ostidit per p̄m rōne littere. Ex hoc nāqz q̄ dñale est homini itelligibilia per sensibilia tñ nosse: oīz si spūalia facile et suo modo cognoscere debet vt per metaphoras cognoscat. qm metaphore suppleunt vices spūaliū specie: que s̄ spūalib⁹ haberi deberent s̄m se. Non est autē necessarium simplr: qz et si nō absqz fantasmatib⁹. tñ absqz metaphoris posset homo etiā i hoc statu capere que dicunt: s̄ nō ita facile: et per hoc p3 solutio ad obiecta. p̄ nanqz ratio ostidit nō solū cōuenientia: s̄ ostēdo cōuenientias

ex hoc ipso ostendit necessitate non simpliciter: propter melius. Et si contra hoc instetur auctoritate dicitur in littera altissima ipse est dicitur potest quod ipse distinguitur sicut et necessarium: quoniam ipse et necesse non est quod ipse dicitur: ac si diceretur: necesse est non aliter lucere nobis et cetera. **Articulus**



In corpore due sunt: scilicet spiritus et anima. Si spiritus affinitatis. Sacra doctrina sub una littera habet plures sensus: scilicet litterales et spirituales. Hunc triplicem: scilicet allegoricum: moralem et anagogicum. Propter hoc differetia inter hanc scientiam et alias: ex differetia inter auctores dicitur. Auctor huius doctrine est de ceterarum hominum: ergo in potestate huius auctoris est accommodatio et vocum et rerum ad significandum: et non in potestate auctoris aliarum: ergo in ceteris scientiis voces tantum significant. In hac vero et voces et res: ergo in hac est duplex sensus: scilicet litteralis et spiritualis. Oportet ad sequentem pariter: et ultima declaratur: quod iuxta signationem vocum attenditur sensus litteralis. Iuxta significationem autem rerum attenditur sensus spiritualis: quo ad secundas vero partes declaratur: distinguendo triplicem significationem et clare per litteram. **Circa hanc par-**

ris propter representationem. Iste presentatio enim naturaliter homini delectabilis est: sed sacra doctrina videtur in metaphoris propter necessitatem et utilitatem: ut dicitur. **Ad secundum dicendum** quod radius divine revelationis non destruit propter figuras sensibiles: quibus circumvelatur: ut dicitur **Bio**. Sed remanet in suaveritate mentes quibus fit revelatio: non permittit in similitudinibus permanere: sed elevet eas ad cognitionem intelligibilem: et per eos quibus revelatio facta est: alij etiam circa hoc instruantur. Unde ea que in uno loco scripture traduntur sub metaphoris: in alijs locis expressius exponuntur: et ipsa etiam occultatio figurarum utilis est ad exercitium studiosorum: et contra irrisiones infidelium: de quibus dicitur **matth. vii**. Nolite sanctum dare canibus. **Ad tertium dicendum** quod sic docet **Bio**. c. ij. cel. hierar. Magis est conveniens quod divina scriptura tradantur sub figuris vilium corporum quam corporum nobilium: et hoc propter tria. primo quod per hoc magis liberatur humanus animus ab errore. Manifestum enim apparet quod hoc secundum proprietatem non dicuntur de divinis: quod posset esse dubium: si sub figuris nobilium corporum describerentur divina: maxime apud illos qui nihil aliud a corporibus nobilibus excogitare novierunt. secundo quod hic modus convenientior est cognitioni quam de deo habemus in hac vita. Magis enim manifestatur nobis de ipso quod non est quod quod est. Et ideo similitudines illarum rerum que magis elongantur a deo: verioribus nobis faciunt

tem. Nota quod cum accommodare res ad significandum non habet aliud finem quam facere res esse: non solum res sed signa aliarum rerum. dupliciter intelligi potest res fieri signa. uno modo in ipsa generatione rerum: ut si simul fiant ad hoc ut sint res et signa aliarum rerum. Alio modo adveniente ut res iam facte accipiatur ut signa. Si accommodatio rerum ad hoc ut sint signa sumatur secundum modum non est proprium dei nec excedit hominis facultatem accommodare res ad significandum: nec est proprium huius scientie: quod res significant: quoniam niam res geste narrate in alijs hystorijs possumus ab homine interpretari: ut signa aliarum: non solum per modum imitationis ut gesta foris anti quorum imitanda sunt a successibus: sed per modum significationis: ut si gesta illa ut signa habeantur gerendos. Si autem sumatur accommodatio rerum ad significandum. primo modo dupliciter potest intelligi: scilicet univocaliter et partialiter: si partialiter. Sic non excedit hominis potestatem. nam quilibet potest facere aliquos actus vel aliquod artificiale et faciendo illa intendere per illa significare aliam rem ut patet. Sed quod omnia que narratur gesta in tot hystorijs ut res ad doctrinam

estimationem: quod sit supra illud quod de deo dicimus vel cogitamus. tertio quod per hoc divina magis occultantur idignis. **Circa sacra scriptura sub una littera habet plures sensus.** **X.** **Ad decimum sic proceditur.** Videtur quod sacra scriptura sub una littera non habeat plures sensus. Qui sunt hystorici vel litterales: allegorici: tropologici sine morales: et anagogici. multiplicitas enim sensuum in una scriptura parit confusionem et deceptionem: unde ex multiplicibus propositionibus non procedit argumentatio. sed secundum hoc alique fallacie assignant. Sacra autem scriptura debet esse efficax ad ostendam veritatem absque omni fallacia: ergo non debent in ea sub una littera plures sensus tradidit. **Preterea** **Aug.** dicit in libro de utilitate credendi: quod scriptura que testamentum vetus vocatur quadrifariam tradit. scilicet per hystoriam: per etymologiam: per analogiam: per allegoriam: que quidem quattuor a quattuor predictis videntur esse aliena omnino. Non igitur conveniens videtur quod eadem littera sacre scripture secundum quattuor sensus predictos exponatur. **Preterea.** Preter predictos sensus invenitur sensus parabolicus: qui inter illos sensus quattuor non continetur. **Sed** est quod dicit **Gregor. xv. moral.** Sacra scriptura omnes scientias ipso locutionis sue more transcendit: quia uno eodemque sermone dominus narrat gestus predicti mysterium. **Respondendo** dominum quod auctor sacre scripture est deus: in cuius prece

nam aliquam spectantes ut sic sint ex sui constitutione signa aliarum rerum: hoc excedit humanam facultatem: hoc dei est proprium: in hoc hec doctrina ceteras scientias excellit. Est igitur sensus littere quod accommodare res univocaliter spectantes ad doctrinam ad hoc ut signa sint cum sunt: est proprium huius doctrine: quia hoc a solo auctore huius doctrine fieri potest. non enim ex adinventione nostra petra dicitur fluxit iudeis aqua iherosolima scilicet est signum christi: sed ad hoc ex illa petra fluxit aqua ut in veritate esset fons aque et esset signum christi qui fons est aque spiritualis: dicente apostolo. bibebat autem de spiritali consequente eos petra. Petra autem erat christus: et sic dicitur alijs.

Secunda conclusio est. non in eodem in una littera scriptura res per sensus litteralem esse plures sensus. probatur dupliciter. primo ratione. Auctor scripture sancte est deus omnia simul suo intellectu comprehendens. ergo non inconuenit et probatur secunda. quod sensus litteralis est quem auctor scripture intendit. et auctoritate Augustini. **Circa hanc conclusionem** occurrunt dubia: quod si sensus litteralis potest multiplicari nulla erit certitudo quis sensus sit intentus ad litteram: quolibet preferente suum

est. ut non solum voces ad significandum accommodet: quod etiam homo facere potest: sed etiam res ipsas: et ideo cum in omnibus scientiis voces significant: hoc habet proprium ista scientia: quod ipse res significant per voces etiam significant aliquid. Illa ergo prima significatio qua voces significant res: pertinet ad primum sensum: qui est sensus hystoricus vel litteralis. Illa vero significatio qua res significant per voces iterum res alias significant: dicitur sensus spiritualis: qui supra litterales fundatur: et eum supponit. Hic autem sensus spiritualis trifariam dividitur. Sicut enim dicit apostolus **heb. vii**. Lex vetus figura est nove legis: et ipsa novitas lex: ut dicit **Biony. in eccl.** hierar. est figura future glorie. In noua etiam lege ea que in capite sunt gesta sunt signa eorum que nos agere debemus. Secundum ergo quod ea que sunt veteris legis significant ea que sunt nove legis: est sensus allegoricus. Secundum hoc quod ea que in christo sunt facta: vel in his que christum significant sunt signa eorum que nos agere debemus est sensus moralis. prout vero significat ea que sunt in eterna gloria est sensus anagogicus. Quia vero sensus litteralis est quem auctor intendit. auctor autem sacre scripture deus est qui omnia simul suo intellectu comprehendit: non est inconueniens: ut dicit **August. xij. confes.** si etiam secundum litteralem sensum in una littera scripture plures sint sensus. **Ad primum** ergo dicendum quod multiplicitas horum sensuum non

am expositiones interpretationi alterius. Cum enim de intentione dei non aliter constet oportebit omnes littere expositiones ut litterales acceptare aut nullas. **Ad hoc** breviter dicitur quod littera habens multas expositiones dupliciter se potest habere ad illas. primo contra patiens illas tam absolute quam in ordine ad relliqua que sunt fidei: et tunc multitudo expositionum litterarum ad exercitationem nostram confert. dignitatis auctoritas attestat ut auctoritas vult. secundum copiam illas in se non tamen collata cum alijs litteris sacre scripture: et tunc ex tali collatione excludi possunt omnes ille interpretationes repugnantes: non repugnantes vero admitti. secundum in littera ostendit ad saltem continetur in sacra scriptura quod non per litteralem sensum alicubi manifeste tradatur. Quia in alijs litteris ob scire habeatur propter multitudinem expositionum: et si deficeret collatio littere ob scire ad manifestum: non est collatio ad sancte ecclesie auctoritatem: quod non solum certificari possimus de litterali sensu scripture: sed certi facti sumus de scripture ipsa. Quia in epistola dominus damentum: non crederem nisi me auctas ecclesie admoeret.

facit equiuocationes: aut aliam spem multipliciter: quod sicut iam dictum est. sensus isti non multiplicant propter hoc quod una vox multa significet. Sed quia ipse res significant per voces aliarum rerum possunt esse signa: et ita etiam nulla confusio sequitur in sacra scriptura: cum omnes sensus fundentur super unum. scilicet litteralem: ex quo solo potest trahi argumentum. non autem ex his que secundum allegoriam dicuntur: ut dicit **Aug.** in epistola contra Vincentium dona tistam: non enim ex hoc aliquid deperit sacre scripture: quod nihil sub spirituali sensu continetur fidei necessarium: quod scriptura per litterales sensum alicubi manifeste non tradat. **Ad secundum dicendum** quod illa tria: hystoria: etymologia: analogia: ad unum litteralem sensum pertinent: nam hystoria est: ut ipse **Aug.** exponit: cum simpliciter aliquid proponit: etymologia vero cum ea dicta assignat: sicut cum dominus assignavit eam que moyses promissit licetiam repudiandi uxores. scilicet propter duritiam cordis ipsorum. **Ad tertium.** Analogia hoc est: cum veritas unius scripture ostendit veritati alterius non repugnare. Sola autem allegoria inter illa. pro tribus spiritualibus sensibus ponitur: sicut et **Aug.** de san. vic. sub sensu allegorico: etiam anagogicum comprehendit ponens in. in. suarum sententiarum solum tres sensus. scilicet hystoricum: allegoricum: et tropologicum. **Ad tertium dicendum** quod sensus parabolicus sub litterali continetur: nam per voces significat aliquid proprie et aliquid figurative: nec est litteralis sensus ipsa figura: sed id quod est figuratum. Non enim cum scriptura noiat dei bene

ubi sunt plures
litterales quid agunt

littere gesta dant
quid colas alle

goria
moralis quid agas
et tendas ad ana

goria



II. Questio. **I. Articulus.**
In titulo huius pmi articuli ly per se non p aliu mediu terminu: ly notu notitia evidenti. ppositio enim per se nota dicitur q ex solis pprijs terminis est

nota evidētia certa et infalli- bili: vt pater p- mo posterioriū. est ergo sensus tituli. vtrū hec ppositio deus ē sit p se nota.

In corpore duo fiunt. primo di- stinguuntur pro- positio p se no- ta. scdo respon- detur questio. quo ad pmiū distinctione est p- positionis p se note. alia fm se tñ. alia fm se et quo ad nos: et hec aut quo ad nos oēs: aut q ad sapiētes tñ: et sic fiunt tria membra in li- tera. Declarat distinctione cum suis membris ex vna radice ppositiois p se note in com- muni. Pro- positio p se nota ē: cui p dicitur claudis i ratioe subiecti. ergo p- positio p se no- ta fm se et q ad nos est et cuius predicatus est in ratione sub- iecti: et nobis ē nota ratio sub- iecti et predica- ti: vt quodlibz est: aut nō ē. fm se autē tñ cuius predica- tus est in ratio- ne subiecti: sed rationes termi- norum nos la- tēt: ergo fm se et quo ad sapiē- tes: cuius predi- catum est in ra- tione subiecti: et rōnes termi- norum clarent apud sapiētes.

chinz est litteralis sensus q in deo sit membrū hō corpale: s id qd p hoc membrū significa- tur. s. virtus operatiua: in quo p q sensui lrali sacre scriptu- re nūq pōt subeē falsuz.

De deo: an de? sit. Qd. II.



Aia igitur prin- cipalis itatio bu- ius sacre doctri- ne est dei cogni- tionem tradere: et nō solū fm q in se est: sed etiā fm q est prin- cipaliū rerū et finis earū: et spe- cialiter rationalis creature: vt ex dictis est manifestū. ad bu- ius doctrine expositionē inten- dentes. primo tractabim? de deo. scdo de motu rationalis creature in deū. tertio de xpo qui fm q homo via est nobis tendēdi in deū. **Considera- tio** autē de deo tripartita erit. primo nanq considerabimus ea que ad essentiā diuinā perti- nent. scdo ea que pertinent ad distinctionē personarū. tertio ea que pertinent ad processuz creaturarū ab ipso. **Circa** essentiā vero diuinā. primo cō- siderandū est an deus sit. scdo qūo sit: vel potius qūo nō sit. tertio cōsiderandū erit de his que ad operationē ipsius per- tinent. s. de scientia et de volū- tate et potentia. **Circa** pri- mum queruntur tria. primo vtrū deum esse sit per se notū. scdo vtrū sit demonstrabile. tertio an deus sit.

Articulus. I.
Primū sic pcedit.
Aidetur q deū esse sit per se notū. Illa enī nobis dicunt p



Aidetur q deū esse sit per se notū. Illa enī nobis dicunt p

se nota: quorū cognitio nobis nāliter iest: sicut p3 de primis picipijs. S3 sic dicit Bama. i prin. libri sui: oib? cognitio exi- stēdi deū nālī est i fēta: q deū eē ē p se notū. **P**reterea. Illa dñr eē p se nota q statim co- gnitis finis cogiscunt: qd pbs attribuit primis demōstratōis picipijs. in. i. poste. Scito enī qd est totū et qd p: statim scit q oē totū mai? est sua pte: sed intellecto qd significet hoc no- mē dñs: statim hētur q dñs est. Signat enī h noie id quo ma- ius signari nō pōt: mai? aut est qd ē in re et in intellectu: qd ē in intellectu tñ: vñ cu3 intellectu h noie dñs statim sit in intellectu: seq- tur et q sit in re: q dñs eē est p se notū. **P**reterea. Verita- tem eē est p se notū: q q negat- ritatē eē pcedit ritatē eē: s. n. ritas nō est: vey est ritatē nō eē. si aut est aliqd vey: o3 q ve- ritas sit. **D**e? aut est ipa ritas. Jo. xiiij. Ego su3 via ritas et vita: q deū esse est per se notū. **S**ed nō nullus pōt cogitare oppositū ei? qd est p se notū: vt p3 p pbi in. iij. meta. et i. i. poste. circa prima demōstratōis picipia: cogitari aut pōt op- positū ei? qd est deū eē: fm il- lud psal. Dixit insipiens in cor- de suo nō est deus. q deū esse non est per se notum.

Articulus. I.
Primū sic pcedit.
Aidetur q deū esse sit per se notū. Illa enī nobis dicunt p

nter quācūq premisam ad notificandū eā: et cum propo- sitio aliqua pos- sit notificari a pōri et a poste- riori. oportet q ly per se distin- guat: an exclu- dat mediū ter- minum a prio- ri tantum: an a priori et a poste- riori simul. Si enī omnis p- positio p se no- ta est hñs pre- dicatum in ra- tione subiecti: oportet vt sem- per ly per se ex- cludat mediū a priori: s3 quo- niaz contingit q inter ea iter- quē nulluz est secundū se me- dium: vt sunt cognita nobis: sit mediū. iō non semper ex- cludit mediū a posteriori: et ppter ea in li- tera distincta ē ppositio per se nota ex diffe- rentia iter ter- minos notos et ignotos: id est ex differētia i- ter extrema p- positionum vt sunt nobis no- ta. Ille. n. qua- rū extrema nō secundū se tñ: sed vt nota no- bis sunt imme- diata sūt oīno per se note. Il- le vero quarū extrema: s3 se- cundum se: nō tamen vt nota nobis: sunt im- mediata: sunt fm se tñ per se note: nō nobis.

436.

17.

Illy quaz extrema vt nota sapientib? sunt immediata sunt eis per se note. **C**irca hāc partē sunt multa dubia et argumenta Scoti aur. et Heg. s3 qñ hec ad libru poster. spectat vbi in. cap. 3. diffuse hāc māz tractauit. idcirco absq eoz repetitione vidēde sūt ibi solones argum- torū cū toto p- cessu: id tñ hic notato q in li- tera nō diffini- tur ppositio p se nota dicēdo q est: cui? p d- catuz ponit in rōne subti: sed ponit cālis. s. q ex hoc q p d- catū ponit i rō- ne subti sit pro- positio p se no- ta. q est conuer- tēs respectu il- lius. et hoc iō di- co: q bñ veruz est apud San- tho. q ois p- positio cui? p d- catū cadit i rō- ne subti est p se nota: s3 nō eō- uerso: qñ cum vnuz gnāliss- negat de alio. et cū p passio p- dicat de p sub- iecto fuit. ppō- nes imē? s3 se: et pñ fm se p se note. si tñ aliu bi sic diffi? re- perit glosē ly eē in rōne subti formalr vel virtualr pñme: nō tñ extēdat talis locutio: q2 minus pñia est. **Q**uo ad 2^m cōclusio nī sua est. hec ppositio. deus est: ē p se nota fm se nō nobis. pbat p ps. q2 p dicitur est idēz subto. 2^a aut q2 nos nescim? qd subti. et ex hoc sequit cor- relariuz. q ista eget manifestari p mediū quo ad nos. i. a posteriori effectū. p3 sequela: q nobis nō est evidens: et a priori caret medio. **I**n rñsōe ad 2^m aduerte q 2^a rñsōe ibi datā satis moleste qdā instant: qñ robōrādo argumētū sic. exce- dens oē cogitabile nō est p tuā responsionē. ergo nō est excellēs oē cogitabile qd est oppositū qd nois ipsius di. pbat pñia. q2 nō excedit cogitabile exñs: et si ipsuz eēt co- gitare? mai? q cogitatu nō eē: s3 hec obiectio nō est alia ab obiectiōe facta in littera. et iō eadē rñsōe soluit disti- guēdo pñs: q excedere oē cogitabile ptingit 2^a. vno? q excellat in rerū nā. alio? fm eē cogitatus. et intēdo nō q eē in rerū nā: aut obriue sit rō excessus: sed vt imur eis in pposito vt cōditiōe rerū cogitatarū. v. g. cōditiōes per- fecti oratoris cogitare possunt excedere oēm oratorē 2^a. vno? q ille excessus sit in rerū nā. alio? q sit in eē obie- ctio. p mō oporteret ponere oratorē pfectū existere. 2^a

Imō nō: s3 sufficit ipsuz hñe eē obiectiū. rōne aut excedē- di attēdi dicim? penes nobilitatē cōditiōnū cogitatarū in se. in pposito g d q ex illo ante. excedēs oē cogitabi- le nō est optime sequit. q nō est excedēs in rerū nā oē co- gitabile. imo nō est sic excedēs fornicatiō: aut qd cūqz minimū exñs: s3 nō valet: ergo nō est excedēs in se fm eē ob- iectiū oē cogi- tabile. imo sic excedit oē co- gitabile. et cum dñr mai? cogita- bile eēt si esset in rez nā. nega- tur hoc. Jsta. n. replica pcedit: aut ex ignoran- tia pprie vocis dū credunt isti q respōsio da- ta acceptas qd nois assignatū dei intendat q cū significat B. s. mai? oī cogi- tabili significet tur aliquid ple- nū oī pfectiōe abstrahēdo ab exñtia. et iō in- stat. significet plenū oī perfe- ctione inclusa exñtia in rerūz nā. et sic signifi- cabitur mai?. aut ex ignoran- tia inter actuz signatū et exer- citū. Conueni- mus nāq i qd nois et nō dissentim?. **N**ihil excipim? in rōne excedēdi: seu in actu signato: qñs ab exsistere in actu exercito ab- strahere opus sit. vñ pcedit q significat et cogitat mai? oī cogitabili cū oī pfectiōe: et exñtie in rerū nā: in actu tñ signato: s3 a significari et cogitari ad eē nō valet argu- mētū. et iō i lra dñr q h rō nō pcludit: q2 ab aduersariuz nō pcedit mai? oī cogitabili eē in nā rerū. licet pcedat q mai? oī cogitabili significat et cogitat eē in rerū nā. nō g significat mai? significatū exñs: s3 si exsisteret nō eēt mai?: s3 eēt qd nō est nisi in cogitatiōe. exēplū file in spā- li hñ: si fingam? latere: nos nobilissimū aialiu eē: et velle- mus pbare illud eē: ex terminis. s. nobilissimū aialiu est q2 si nō est: g nō est nobilissimū aialiu. hic. n. manifesti- liquet q rō excessus est nobilitas rei significare in se: cō- ditiōes vō excedētis sunt eē obriū et eē in rerū nā. et qñr argumētū nō valeat vt p3 exercētū. logice aut bis mole- stis vnico verbo silentiū ipones. dicēs. q mai? oī cogita- bili importare exsistentiā in rerū nā. contingit 2^a. s. in actu exercito vel signato et q 2^a mō concedit in pposi- to. p mō nō: et q si p mō acceptaretur sine dubio illa es- set p se nota: mai? oī cogitabili est: sic ista: qd est. est. rō at- qre nō claudis exsistere in actu exercito: s3 vt pceptū tñ

472

Question's

Est: qz noib⁹ res significant vt accepto. verbis at vt ex-
cite: vñ ista enūciatio. existia nō est. nō iplicat pdictoria.
ista aut. qd existit nō est. iplicat pdictoria.
In responsione ad tertium aduertendū qd dum littera
respondendo concedit veritatem. esse in communi. esse
per se notū. con

fit i re aliqd quo mai⁹ cogitari
nō pōt: qd n̄ ē datū a ponētib⁹
dei n̄ ēē. ¶ Ad trīnū dō. qd x̄i
tate ēē in cōi ē p se notū: s; p̄i
mā x̄i tate ēē hoc n̄ est p se no
tum quo ad nos. GREGORIUS

Utrum deum esse sit demon-
strabile. Articulus. II.

Ascōm sic pcedit.
Et q̄ deū eē n̄ sūt d̄-
mōstrabile: deū. n. eē
ē articū? fidei: s̄ ea q̄
sūt fidei nō sūt demōstrabilia.
qz d̄m̄ratio fac̄ scire. fides āt ō
nō appentib⁹ ē: vt pz p aplm
heb. ii. q̄ deū eē nō est d̄m̄rabi-
le. ¶ Preterea. Adediū d̄mō-
stratiōis ē qd̄ qd̄ ē: s̄ ō deo: nō
possum⁹ scire qd̄ ē: s̄ soluz qd̄
nō ē: vt dic̄ Bama. q̄ nō p̄sū-
mus d̄m̄rare deū eē. ¶ Pre-
terea. Si d̄m̄raret deū eē: s̄ n̄
eēt nisi ex effectib⁹ ei⁹: s̄ effect⁹
ei⁹ nō sūt p̄portioati ei: cū ipse
sit ifinit⁹ ⁊ effect⁹ finiti. finiti at̄
ad ifinitū nō est p̄portio: cū er-
go cā nō possit dem̄rari p̄ effe-
ctū sibi nō p̄portionatū: videt̄
q̄ deū eē nō possit d̄mōstrari.
¶ Sed cōtra est. q̄ apls dicit
roma. i. Inuisibilia dei p̄ ea q̄

reponeret. g. affirmatiua nō seqt̃: sed negat̃. vt dcm̃ ē.
Ad hoc breuiter dicitur q̃ cum fm̃ bonam logicam
a ppōne vera d̃ in cē: ad suā modale de vō: sit optia p̃ia: r
e: q: verū nō est modus addēs supra suā p̃iacentē. Mō
roz q̃ mō arguēs huic p̃ie se oppositi: nō valet nāq: fortes
currit. g. forte currere ē vey: r filr: for: nō currit. g. forte nō
currere est vey: r p̃s in oib: r sic i pposito. nulla vītas ē.
g. nullā vītatē esse est vey. Et p̃fir q̃ ista. s. nulla vītas ē:
est qdā enūciatio. g. signāns vey vel falsuz. ep̃ p̃ p̃arme.
s. apud eos significat vey. g. signat nullā vītatē eē: eē ve
rū. Ad p̃mā q̃ obōne d̃r q̃ nulla fallā est: q: vtrāq: illarū
seq̃ d̃eterminat̃ ex illa: r p̃us seq̃ ista affirmatiua d̃ mō:
g. vey est nullā vītatē eē: q: illa negatiua: g. nō est vey ali
quā vītatē eē: qm̃ p̃ seq̃ immediate. z. aut̃ mediātē illa:
qm̃ p̃ p̃riner ad p̃sistētiā ipsi: p̃pōnis in seipsa. z. aut̃ ad
destructionē sue d̃dictorie. s. aliq̃ vītas est: r rursus: l: de
structionē d̃dictorie ipsam statim sequeret̃: dicendo. nulla
vītas est. g. nō aliq̃ vītas est. Destructionē tñ d̃dictorie cuz
mō de vō nō seq̃ nisi in vītute regule dicte. s. q̃ ppō vera

Articulus

de inesse equalit modalit de vo. iō. n. segt. nulla vritas est q
nō est verz aliq vritatē eē: qz equalit negōni illi? pdicto
rie. s. nō aliq vritas est: z sic Deo. negādo nām cōcessit il
lam nesciēs: dū cōcessit aliaz: sup radice illius fundatam.
Ad 2^{am} vero obiectionem dicitur: qz veritas fūnit ad

facta sunt intellecta cōspi. Sz
hoc nō eēt nisi p ea q̄ facta sūt
posset demonstrari deū eē. pri-
mi. n. q̄ oī intelligi de aliquo
est an sit.

¶ Rñdeo dñm q̄ duplx est dñ
mōstratio. vna q̄ ē p cām: z dñ
pp qd: z hec ē p priora simplr.
alia ē p effectū: z dñ dñrario:
qr: z hec est p ea q̄ sunt priora
quo ad nos: cū. n. effect⁹ aliqs
nobis ē manifestior q̄ sua cā:
p effectus procedimus ad co
gnitionē cāe. Et quolz at effe
ctu pōt demñrari ppriā causā
eius eē: si tñ ei⁹ effect⁹ sunt ma
gis noti quo ad nos: qr cū effe
ct⁹ depēdeat a cā: posiro effcū
nece ē cāz pēristē. vñ deū eē f3
q̄ n̄ ē p se notū quo ad nos de
mñrabilē ē p effect⁹ nobis no
tos. ¶ Ad primū ḡ dñ. q̄ deū
eē z alia dñ q̄ p rōnē nālē n̄ pñt
eē dñ. vt dñ ro. i. n̄ sē articuli
fidei: s̄ pambula ad articlos.
Sic. n. fides p̄supponit cog
nitionē nālē: sic grā nāz: z vt pfe
ctio pfectibile: nihil tñ p̄biber
illud qd̄ f3 se demñrabilē est z
scibile. ab aliquo accipi vt cre
dibile qui demñrationē non ca

¶ **Articulus.** **¶** **In** coꝛpe duo. pmo. distiꝑguir demonstꝛatione in qꝛ. ⁊ ppter qd. ⁊c. 2.º rñdet qꝛesito affirmatiue vnica ꝑne. deũ eẽ: est demõstꝛabile. a posteꝛioꝛi seu p effectũ. pbat. effect.º depẽdet a ppꝛia cã: g poꝛsito effectũ nece est cãm pexistere: g ex quolibet effectũ dũmõ sit nobis notioꝛ põt demõstꝛari. ppꝛia cãm ei.º eẽ. g deũ eẽ est demõstꝛabile p effect.º notioꝛes nobis. oia clara sunt: supponed q de.º hz aliquos nobis notioꝛes effectus: quod inferius patebit.

¶ **In** respõsione ad pꝛimum. aduerte q nota de deo naturali lumine. dupliꝑiter sumũt. vno mõ f3 se. alio mõ vt nobis nota. ⁊ similitꝛ articuli fidei sumũtur fm se: ⁊ vt crediti. si sumãt vtraq f3 se: sic nõ e verũ q illa sint pambula ad ppõnes q sũt articuli fidei: f3 quedã pcedũt vt deũ eẽ: deũ eẽ vñũ bonũ: ⁊ sũlia absoluta: qdã iequũt: vt deũ eẽ p^m cãz rep. ⁊ cetera hõ: nec pp. bsequit q sint pꝛopositiones in theologia pꝛioꝛes pꝛimis pꝛincipijs:

taliter: z cū dī
q nullū funda
mentū remane
ret nega. Dico
.n. q. ad remā
tionē vitatū ne
gatiuū funda
mentāl: nō reg
rī remāsiō re
suz. vñ veritas
istī. nihil est ni
bil: oī oīo re z i
tellectu seclūso
remāet funda
mentāl: qz si in
tellectū eēt pos
set eis snā ppō
nem ad equare
obālī pponen
do hāc. nihil ē
nihil: z hīc remā
siō sufficit. vñ
nec ēt mō ista
ppō. nihil ē ni
bil. hz fundamē
tū ex parte rei
significate nīllū
mō ocō. Qd. n.
dī q vitas fun
damētāl: ē en
titas: vey ē de
veritate possi
ua: nō aut ne^{ua}
fundamētū. n.
negatiue veri
tatis ē nō eē: et
nō est eē. vt pz.
hūc articulum
diffuse hēs i. q.
deve. q. io. z. iz.

Secunde

quis sequar: q̄ sūt alique pōres illis p̄ncipys q̄ sunt arti-
culi fidei: qm̄ pcedētes s̄m̄ se sūt iter p̄n^a. iā. n. ocm̄ est in
z^o arti^o q̄ arti^o fidei s̄m̄ se sunt p̄ se p̄n^a theologic. vt cre-
diti aut̄ p̄ccis. si vō sumant vtraq; vt nota nobis: sicut
o^a h̄ n̄āliter nota sūt p̄ambula: pp̄ rōnē in l̄ra posita: t̄ b̄
t̄m̄ littera intē
dit: quare esto
cautus.

pit. ¶ Ad sc̄dm̄ dōz q̄ cū de-
monstrat̄ cā p̄fectū nōc̄ est

¶ In rñsiõe ad
2^m aduerte q^d
h̄ doctria ð p^r
batione qñis
an e: vera est q̄
ad nos: f3 talē
nāq3 ordinem
qō qd est sequi
tur an est: f3 se
autez e3: vt in
qō posterioruz
docetur.

CArti. III. **N**on
titu
lo.
ou/
biu

statiz occurrit
ex p^o poste. nul
la sciētia pbat
subz suum; rvt
dic^o Auer. in 2^o
physi. 2^o me. 26.
nec a pozi nec
a posteriori: s; z
suppōit illō eē:

aut p se notuz
ad sensum vel
intellctm: vl acci
pit aliude: sz in
hac facia subz ē
ds. vt i p^o qōne
ocm ē. gñ d3 h
pbari deuz eē:
harrē. g. h arti
culus mouet.
Ad b d r q nul
lo sciatur solo

subz suū eē: p accūs at nō incōuenit sciazaliq; p bare suū
subz eē. sic aut ē i pposito: qm̄ occurrit h̄ z accūs. pp qd
scia h̄ pbat deū eē. p^m est ipsecta illi^o picipatio i nobis. si
n. lumē diuī^m plene picipare nō: ostaret statī deū eē. z^m
est: editio medij. f. q̄ ē q̄si eē nē: i. n. nulla scia ex simp^o:
ppzys pbat subz suū: ex eēncis tñ appropariē p bare po
test. si notiora nobis sunt eēnea illa q̄ ē illi^o subī. sic aut
origit i ppo^o: qm̄ thelo^o nō ex p̄pizys simplr: s; ex p̄pizys
ministerialr: s. notis nālī lūmīe: q̄ abso^o sūt eēnea vt dixi
mus: pbat deū eē. vt pz in decursu qōnis.

¶ In corpe e vna p rñsua qñto affir^{re}. I. de^{us} e. 7 p pñt qñ
qñ vñs pñda: qñ nñ est op^{us} formare: cñ 7 h^{ic} 7 in pñ hñti.
7 in. q. de potentia. 7 in. q. de ve. 7 in pñ senten. habeatur.

¶ Circa has rōnes in coi aduertendū est diligēter q̄ p̄nt
afferri ad duo. p̄mo ad cōcludendū illud ens icorpozēuz
imāle eternū s̄m̄mū inuutabile p̄mū perfectissimūz &c.
qđ & q̄le deuz tenemus esse: & sic iste rōnes h̄nt plurimū

Tertius

disputationis: eo q̄ p̄ma via vt in p̄mo cōtra Genti. cap. 13.
 22. dicit nō ducit ad motore magis imobiles q̄ sit ania
 intellectus. secunda aut. vt dicit Auerrois: nō ducit nisi
 ad corpus celeste: & eius motus. Reliquarū q̄tioq̄ nūl-
 la magis sursum ducere videt̃: & ad hoc intentū non affe-

ref. Inuenitur autem malū in mūdo. ergo de⁹ nō est. ¶ Preterea. Qd pōt cōpleri p pauciora principia nō fit p plura. S; videt q omnia que apparēt in mundo possunt cōpleri p alia principia: supposito q deus nō sit: qz ea q sunt nālia reducunt in principii qd est nā. Ea xō q sūt a pposito reducunt in principii qd est rō hūana vel volūtas. Nulla igit necessitas ē ponere deū esse. ¶ Sed cōtra est qd dī. Exo. iij. ex persona dei. Ego sum qui sum.

¶ Rñdeo dñm qđ deũ cẽ qñqđ
vñs pbari pñr. ¶ Prima aũt
z manifestior via est que sumi
tur ex parte motus: certũ ē eni
z sensu constat aliqua moueri
in hoc mñdo: oẽ aũt qđ moue
tur ab alio mouet. Nihil eniz
mouet nisi fm qđ est in potẽtia
ad illud ad qđ mouetur. Mo
uet aũt aliquid fm qđ est actu.
Mouere eni nihil aliud est qđ
educere aliquid de potentia in
actu. De potẽtia aũt nñ pñt ali
quid reduci i actu: nisi p aliqđ
ens actu: sicut caliduz in actu:
vt ignis facit lignũ qđ est cali
dũ in potẽtia esse actu caliduz:

in sequenti questione. tertie quoq; ex parte necessary sat
est q; ducat ad primū necessarium nō ex alio: nō curādo
an sit vnus vel plura. hoc enim queret in qō. xi. quarte
quoq; vie ex gradibus rerum sat est ducere ad maxime
ens verū bonum nobile a quo sunt omnīū participatio
nes: et similiter quinte vie ex gubernatiōe: sat est ducere
ad primū gubernantem: per intellectus quicūq; sit ille.
omnia enīz hec predicata: scz mouēs immobile primū effi
ciens necessariū non ex alio: maxime ens et primum gu
bernans intelligēdo: sunt secundū veritatē propria deo.
et ideo concludendo hec inueniri in rerum natura cōclu
ditur directe quasi per accidens q; deus est. i. deus non
vt deus: sed vt habēs talem conditionē est: et consequen
ter ipsum substratum: scz deus vt deus est. Ex his autēz
pater q; nec rationes Auerrorū contra Auicennam: nec
Aureoli contra has rationes sunt contra intentum bu
ius articuli nisi obiectio contra vltimāz et contra propo

alius dicit Averro
 mas eo dicit ad p
 rationem non intellectus
 non est prima
 intelligentia vel
 si prima anima
 anima mouet prius
 orbem motu prius
 orbis est deus di
 co semper dicit ad
 ad quod oes vo
 cutur que est p
 causa vel dir
 g dicit de co. in
 ordine illaz q
 ponit arist. 3
 phi. 1. 1. q. 1. p
 ligat alios in
 istis rebus p m
 tuz oes motus
 t pmalem pat
 eo q. 3. phi
 simplifiat de o
 nte et a dispen
 in q. intelligent
 ones pmalem
 de 1. quilibet a
 et multa motus
 alio mouet et
 est pmalem
 pmalem denotat
 ab alio moue
 in quod motus
 menjendi est a
 ligus quod multi
 ne motus re
 flexus ab alio
 moueat et tale
 intelligit deus
 a eo q. 3. in p
 otu reddit in i
 illa de ca effi
 no tri sequitur
 illud e infinitu
 ffa quae p
 ing deus. f.

Questionis

stiones assumptas. vñ sciēdū est qd in pma rōne que sumpta est ex 7. 2. s. pñs. sunt due pñones impugnate. Altera est. nihil mouet seipm p. 3. hāc. n. Scor. in mā de granibz. 2. lenibz. 2. volūtate rē. arguit. 2. qm hoc eēt exire nros limites erit de hoc qd spālis. Altera ē. p. m. est cā me-

2 p hoc mouet 2 alterat ipm. Nō aut est possibile vt idēz sit simul in actu 2 potētia s3 idē: sed solū fm diuersa: qd enī est calidū in actu nō pōt simul esse calidū in potētia: s3 est sū frigidū in potētia. Imposse est qd fm idē 2 eodē mō aliqd sit mō uēs 2 motū: vel qd moueat se- ipz. Omne ergo qd mouet oz ab alio moueri. Si qd a quo mouet nō moueat: opz 2 ipm ab alio moueri: 2 illd ab alio: hoc aut est pcedere in infinitū: qz sic nō esset aliqd pñmū mo- uens: 2 p pñs nec aliqd aliud mouēs: qz mouētia secūda nō mouēt: nisi per hoc qd sunt mo- ta a primo mouēte sicut bacu- lus non mouet: nisi per hoc qd est motus a manu. 2 necesse ē deuenire ad aliqd pñmū mo- uēs qd a nullo mouet: 2 hoc oēs itelligūt deū. C. Secunda via ē rōne cāe efficiētis. In- uenimus enī in istis sensibilibz eē ordinē cārū efficiētū: nec tñ inueniūt: nec est possibile qd ali- quid sit cā efficiens sui ipsi: qz sic esset prius seipso: quod est ipole: nō aut est pole qd in cāis efficiētibz pcedat in infinitū: qz in oibz cāis efficiētibz ordina- tis pñmū est cā medij: 2 me- diū est cā vltimi. siue media sint plura siue vnū tñ: remota aut cā remouet effectū. 2 si nō

553

vt in causando mediet: s3 hoc. s. in causando mediare suf- ficienter saluatur si inter aliquas priorem causam 2 effe- ctū aliqua media causalitas sit. 2 media causa ex rōne qua media cā: nō exigit depēdētia a pma cā: s3 a pōre. Et pñmā: qz fm te ista cōditionalis est vera: si pcederēt in infinitū cause. Omnes cause eēt cause medie. 2 ad ra- tionem cause medie nō requirit depēdētia a prima sed a pñore: respectu cuius 2 posterioris dicat media.

Ad B breuiter dī qd cā media ex eo qd cā media nēcio depēdet a pma. Ad cuius euidentia opz recolere qd de rō-

Articulus

ne cause est efficacia. nisi. n. cā aliqd efficiat: causa in actu de qua est pñmō dīci nō pōt. Efficacia nāqz cāe in illi cau- salitate actuali cōsistit: 2 ppter ea nisi causalitas cōpleat neqz cā in actu neqz efficacia seu efficiētia aliqd saluat: oz ergo ad hoc qd cāe ratio saluet vt cālitās illius cōpleat:

fuerit pñmū in cāis efficiētibz nō erit vltimū nec mediū. S3 si pcedat in infinitū in cāis effi- cientibus nō erit prima cā effi- ciens: 2 sic nō erit nec effectus vltimus: nec cāe efficiētes me- die: qd p3 esse falsum. 2 est ne- cesse ponere aliqd cām efficien- tem pñmā: quā oēs deum no- minant. C. Tertia via est sum- pta ex possibili 2 necessario: q talis est. inuenimus. n. in rebus qdā que suntabilia eē 2 nō esse: cū qdā inueniant gnari 2 corūpi: 2 p pñs possibilia eē 2 nō eē. Imposse est aut oia q sunt talia semp eē: qz qd pole est nō eē qñqz nō est: si igit oia sūt possibilia nō eē aliqd nihil fuit in rebus. S3 si hoc est ve- ruz etiā nūc nihil eēt: qz qd nō ē nō icipit eē nisi p aliqd qd ē. Si igit nihil fuit ens: impossibile fuit qd aliqd icipit eē: 2 sic mo- do nihil eēt: qd p3 esse falsum. Nō q oia entia sunt possibilia: s3 oz aliqd esse necessariū in re- bus: oē aut necessarium vel bz cām sue necessitatis aliunde vel nō bz: nō ē aut pole qd pcedat in infinitū in necessarijs que hnt cām sue necessitatis: sicut nec in cāis efficiētibus. vt p- baruz est. 2 necesse est ponere aliqd qd sit per se necessariū nō hnt cām necessitatis aliun- de. s3 qd est causa necessitatis

aliqua antecedente 2 non a pñore tantū. vt patet ex con- ditionali: ergo a prima.

Ad obiectiones aut in oppo: cū dī: cā media nihil exi- git nisi qd in cādo mediet pcedit: s3 cū subsumit: qd hoc saluat respectū pñoris cause: negat: qm impossibile est mediā cālitatem pfici nisi sustentet in pma. si. n. ab infinitis pñis bus depēdet nūqz pfici poterit. Ad pñmā dōz vō nega- tur qd illa cōditionalis. s. si cāe eētialr ordinate eēt infini- te oēs eēt cāe medie: sit Aristo. aut nra simplr: s3 est ad hominem ponētē infinitatē in causis bz: apud hos nāqz

ac p hoc qd qd repugnat pple- mēto cālitatis alicuius cause repugnat cau- se illi. Cū igit cā media vē cau- sa sit: opz ipaz habere pñiaz causalitātē cō- pletam. Tunc sic. complemē- tum causalita- tis cāe me nō potest esse sine dependentia a prima causa. 2 cā media vt cā media depen- det a prima. 2 optie dixit Ari- stoteles: 2 hēf in littera: qd p- mum est causa medij. pñia no- ta: tñs pbat. si tolleret pñ- ma causa: sic q ante oēm cau- saz eēt alia cau- sa: nūqz perfli- ceretur causa- litas istaz cau- sarum essentia liter dependē- tiuz. ergo com- plementū me- diarum depen- det a pma. con- ditionalis ē cla- ra: quia infini- tas descēsus vt ascēsus repu- gnat cōplemē- to. Consequen- tia autem pa- ter: quia cōstat q complemen- tū medie cau- se dependet ab

234

Secunde

sequi optime qd cum oēs ponant cāe 2 nulla p. igit me- die: s3 fm vitatē ex illo ante pcedit in infini in cāis. seqz g. nulla cā est vt Ar. 2 san. Tho. deducit: qz seqz: g. nō est p. g. nec media: qz p. est cā medie: vt pbatū est.

Circa illā pñōne in 4. via assumptā. s. maxime tale in aliq genere est

aliq. C. Quarta via sumit ex gradibus q in rebz inueniunt. Inuenit enī in rebz aliqd mai 2 min 2 bonuz 2 vep 2 nobile: 2 sic de alijs bz. Sed magis 2 min dīr de diuersis fm q ap- propinquat diuersimode ad aliqd qd maxie est: sicut ma- gis calidū est qd magis appo- pinquat maxie calido. Est igit aliqd qd est verissimum 2 optimū 2 nobilissimū: 2 p pñs maxime ens: nā que sunt maxi- me vera sunt maxime entia: vt dī. ij. meta. Qd aut dicit maxi- metale in aliquo genere est cā oium q sunt illi: gñis: sic ignis q est maxie calidus est cā oīuz calidoz vt in eodē lib. dī. ergo est aliqd qd oibus entibus est causa eē 2 bonitatis 2 cuiusli- bet pfectionis: 2 hoc dicimus deū. C. Quinta via sumit ex gu- bernatiōe rez: videm. n. q ali- qua q cognitiōe caret. s. corpa nālia opant pp finē: qd appet- ex hoc qd semp aut frequētius eodē mō opant: vt psequatur id qd est optimū. Tñ p3 q nō a casu: s3 ex itentiōe pueniūt

sequi optime qd cum oēs ponant cāe 2 nulla p. igit me- die: s3 fm vitatē ex illo ante pcedit in infini in cāis. seqz g. nulla cā est vt Ar. 2 san. Tho. deducit: qz seqz: g. nō est p. g. nec media: qz p. est cā medie: vt pbatū est.

Circa illā pñōne in 4. via assumptā. s. maxime tale in aliq genere est aliq. C. Quarta via sumit ex gradibus q in rebz inueniunt. Inuenit enī in rebz aliqd mai 2 min 2 bonuz 2 vep 2 nobile: 2 sic de alijs bz. Sed magis 2 min dīr de diuersis fm q ap- propinquat diuersimode ad aliqd qd maxie est: sicut ma- gis calidū est qd magis appo- pinquat maxie calido. Est igit aliqd qd est verissimum 2 optimū 2 nobilissimū: 2 p pñs maxime ens: nā que sunt maxi- me vera sunt maxime entia: vt dī. ij. meta. Qd aut dicit maxi- metale in aliquo genere est cā oium q sunt illi: gñis: sic ignis q est maxie calidus est cā oīuz calidoz vt in eodē lib. dī. ergo est aliqd qd oibus entibus est causa eē 2 bonitatis 2 cuiusli- bet pfectionis: 2 hoc dicimus deū.

Circa illā pñōne in 4. via assumptā. s. maxime tale in aliq genere est aliq. C. Quarta via sumit ex gu- bernatiōe rez: videm. n. q ali- qua q cognitiōe caret. s. corpa nālia opant pp finē: qd appet- ex hoc qd semp aut frequētius eodē mō opant: vt psequatur id qd est optimū. Tñ p3 q nō a casu: s3 ex itentiōe pueniūt

Tertius

14

nate rē. in vniuerso vide ibidē. 2 in q. de ve. q. 5. art. 2. 2 iuenies rōne insufficiētie eē vnitatē ordis vtilitates mu- tuas cōnexiōes pñoz rē. pter eā que hic ponit in rñsiōe ad 2. q. 1. nā agit pp finē. ex 2. pñsico. ergo aut a se con- ceptum aut ab alio intendente directā rē.

Ad finē. Ea aut que nō hnt co- gnitiōne nō tendunt in finē ni- si directā ab aliquo cognoscent- te 2 itelligēte: sicut sagitta a sa- gittate. 2 est aliqd intelligēs a quo oēs res nāles ordinantur ad finē: 2 hoc dicimus deū. C. Ad pñmū g dōz q sicut di- cit Aug. in ench. De cū sit sū- mie bonus nullo mō fineret ali- qd mali eē in opibz suis nisi eēt adeo oipotens 2 bonus. vt bñ faceret etiā de malo: bōc g ad infinitam dei bonitatem perti- ner: vt esse permittat mala 2 ex eis eliciat bona. C. Ad secūdu dōm. q cū nā pp determinatuz finē operet ex directiōe alicui- superioris agētis: necesse ē ea que a nā fiunt et in deū reduce- re sicut in primā cām. Simili- etiā que ex pposito fiunt: opz reducere in aliquā altiorē cām que nō sit ratio 2 voluntas hu- mana: qz bec mutabilia sunt 2 defectibilia: opz aut oia mobi- lia 2 deficere possibilia reduci in aliqd pñmū pñcipiū: imo- bile 2 per se necessarium: sicut ostensum est.

cedit argu: qd si vnū oppo eē infini reliquū nō solū exclu- dit ab eo formalr: s3 et esse in qñqz inētū fuerit: 2 p p- ifinitatē sue efficacie cui nihil resistere pōt: nisi aliud op- positū ē eēt infini. Scito 2. q. Sco. in pñia. di. 2. q. p. ad p. examinās hāc cōditionalē dicit ipsam verā nō solūz formalr s3 esse i oppositis nālr agētibz. nō aut i agētibz volūtariē. Et soluit argu ad ppo: qz bonū infiniū agit volūtariē: in lra aut simplr negat pñia: 2 assignat rō: qz. s. ex ifinita bonitate agētis seqz eē aliq mala: ex qb bonū resulter: s3 qm vt dcm ē ista rñsiō imiscet modū cādi. s. p volūtate attribuēdo mala pñmōi dīne q ad volūtate spectat. iō pñicularis ē: vlt aut distigēdū vt ante: qm op- positū infiniū ptingit 2. vno mō cōicabile alijs fm eādē rōne: sicut si ignis eēt ifinite calidus. Caloz. n. est cōicabi- lis alijs fm eandē rōnez q est in igne. alio modo incōica- bile alijs fm eandem rōnem: quāuis sit participabile p quādā analogiam: sicut esse dei si est infinitum: nō ta- men cōmunicabile alijs fm eādē rationem. Alioquin possent eē ples dy: qñis sit pñcipabile ab oibz plus 2 mi-

118

136

136

118

Scotz



Universidad del
Rosario

Archivo
Histórico

Questionis

nus. Dico igitur quod si unum oppositorum concipibile secundum eadem rationem est infinitum: reliquum non erit nec in eodem susceptibile nec in alio quocumque: si autem unum oppositorum inconcipibile secundum eadem rationem: principabile tamen est infinitum: oprime sequitur quod reliquum fortiter excludet a se: sed non sequitur: ergo reliquum effectiue excludet a quolibet:

De simplicitate di. Q^o. III.

Cognito d aliquo
an fir: inquiren-
dū restat qūo fir:
vt sciat de eo qd
sit. Sz qz de deo

scire nō possumus qđ sit: s; qđ
nō sit: nō possumus cōsiderare
de deo qđ sit: s; pot? qđ nō
sit. Primo qđ cōsiderādū ē qđ
nō sit. Scđo qđ a nobis co
gnoscat. Tercio qđ nōmīet.
¶ Pōt aut ostēdi de deo qđ
nō sit remouendo ab eo ea qđ ei
nō pueniūt: vtpote pōnē mo
tū: et alia h̄. Primo qđ ingrat
de simplicitate ipsi? p quas re
mouet ab eo pō: et qz simpli
cia in reb? corpali? sunt imp
fecta et ptes. Scđo ingret de
pfectōe ipsi?. Tercio de īfinita
te ei?. Quarto de īmutabilita
te. Quinto de vnitāte. ¶ Cir
ca primū querunt octo. Pri
mo vtrū deus sit corpus qua
si compositionē habēs ex par
tibz quātitatībz. Scđo vtrū
sit in eo compositio māe et for
me. Tercio vtrū sit in eo cōpo
sitio quiditatis siue essentīe vel
nāe et subiecti. Quarto vtrū
sit in eo cōpositio que est ex eēn
tia et esse. Quinto vtrū sit in eo
compositio generis et differen
tie. Sexto vtrum sit in eo com
positio subiecti et accētis. Se
ptimo vtrum sit quocūq; mo
do cōpositus vel totaliter sim
plex. Octano vtrum veniat in
compositionē cū alijs.

¶ Anz ōs sit corp⁹. Arti. I.

crus finite bz rōnem vni⁹ oppositi. g agēs infinitū finite
tū participat nō tollit effectiue totaliter suū oppo^m; et
ppter ea deus glōziosus q est infinitū bonus; etiā si natu
raliter ageret nō tollerēt oē malū ab vniuerso: qm finite
tū pticipat a quocūq; et ex bonitate sua pdirēt vniuer
sitas bonitatum constituentiu gradus diuersos in vni

Articulus

nerfo: ex quoꝝ naturis necesse est oziri maluz: sicut ex na
tura lupi moꝝ agni: z ex natura elementozꝝ corruptio
mixtoꝝ. zc. ideo eleuãdo rationẽ in littera assignatam:
merito negat pñã: qꝫ ex infinita bonitate dei ozitur mal
la esse: ppter bonũ tamẽ ynũuersũ: z nõ ozĩ mala nõ esse:

A primus sic pcedit.
Vides q̄ deus sit cor
pus. Corp⁹. n. est qđ
h̄z trinā dimēsiōē: h̄

sacra scriptura attribuit do tri Qo. III. Ar. I.

naz dimensionē. dī. n. Job. ii.
 Excelsior celo est ⁊ qd facies:
 pfundior inferno: ⁊ vñ cogno
 sces: longior terra mēsurā ei⁹
 ⁊ latior mari: ergo de⁹ est cor
 pus. ¶ Preterea. Omne fi
 guratū est corpus: cum figura
 sit qualitas circa q̄titatē: h̄ d̄s
 videt̄ eē figuratus: cū scriptus
 sit gen. i. Faciam⁹ ho. ad ima.
 ⁊ fili. no. figura. n. imago dici
 tur fm̄ illud Heb. i. Cū sit splē
 dor glorie ⁊ figura sube eius. i.
 imago. ḡ d̄s est corp⁹. ¶ Pre
 terea. Omne qd h̄z ptes cor
 poreas ē corp⁹: h̄ scriptura at
 tribuit deo ptes corporeas. dī.
 .n. Job. xli. Si hēs brachiū: vt
 de⁹: ⁊ in ps. Oculi dñi sup iu
 stos: ⁊ dextera dñi fecit virtu
 tē: ḡ de⁹ ē corp⁹. ¶ Preterea.
 Sit⁹ nō puenit nisi corpi: h̄ ea
 q̄ ad sūū p̄tinet in scripturis di
 cunt de deo. dī. n. Esa. vj. Uī
 dī dñs sed. ⁊ Esa. iij. Stat ad
 iudicādū dñs: ḡ d̄s est corp⁹.
 ¶ Preterea. Nihil pōt eē ter
 min⁹ localis a quo vel ad quē
 nisi sit corp⁹ vel aliqđ corpē:
 h̄ d̄s i scriptura dī eē termin⁹
 localis: vt ad quē fm̄ illud ps.
 Acce. ad eū ⁊ illu. ⁊ vt a quo:
 fm̄ illud Hiere. xviij. Receden
 tes a te in terra scribent: ḡ de⁹
 est corpus. ¶ S̄s ē est qd dī
 Jo. iij. Splis est deus.

Nullū.n.hoz variat ppositum: subā aut corporea s̄
sumpta nō solū distinguūt s̄ incorporea puta immālen
subam: sed etiā s̄ nō corpus.i.formā: ēt que est corpor
actus.neutrus.n.hoz est suba corpēa.vt ly corpēa ē dī
itresca pstitues corpus: q̄uis forme nāles dicant sub
tie: corporee denominatiue a corpib⁹ q̄rū sunt forme: s̄

Tertie

sumit corp⁹ pprie: vt pz ex 2^o de aia in pncipio. vbi Aris.
qrit an aia sit corp⁹: ⁊ hoc mō sumit b: vt singulariter ē
⁊ pteruos appet ex 3^o rōne in corpore adducta: est g ien-
sus tituli: an deus sit corp⁹. i. l. uba que vere ⁊ ppe est q̄ta
seu extēia: an nō sed vel in extēia oīno: aut extēie act⁹: aut
q̄ vis alio mō
ab ipa corpulē
tia distiguat.

C In cope vna
oclo rñsua q̄
sisto negative.
De nō est cor
pus. probat tri

pliciter. p. de² f. lupia: qd dicitur primum mouens
 est p^m mouens immobile. qd non
 est corp⁹. Aliis p³ ex art⁹ p³ce:
 dete. p³na pba: tur: qd nullum
 corp⁹ e⁹ mouens immobile: qd p³
 bat⁹ inductiue. Circa illam p³
 positionem. nullum corp⁹ mouens

uerit nō motum
aduerte q^d zⁱ
telligi pōt. p^r iū
mēdo ly nō mo-
tū actu vel po-
tētia: z sic ē ma-
nifesta et vere
p^rz inductive: z
sic donat inio

n. i. de^o est n. i.
 uēs immobile: et
 bñ itentū. z^o fū
 mēdo ly n. i. mo.
 tū actu: z sic p.
 positio hz diffi
 cultate: nec ap
 pareat inducti
 ue: s; eget rōne
 z limitatōe. in
 ductiōi sigdez
 obstat: q^d ma
 gnes imot^o tra
 hit ferrum: et
 aliqd corp^o eē nobilissimū i en
 tib^o: qz corp^o aut est viuū: aut
 nō viuū. Corp^o aut viuū mani
 festū est q^d est nobili^o corpe nō
 vino: corp^o aut viuū non viuū
 iquātū corp^o: qz sic oē corp^o vi
 ueret. o; igit q^d viuū: viuū p
 aliqd aliud: sicut corp^o nrm vi
 uū paniam. Illud aut p q^d vi
 uū corp^o est nobili^o qz corpus:
 impole est igit desi esse corp^o.

CAd primū & dōm q̄ sic sup̄
dōm est. sacra scriptura tradit

cio meo p m lumit h. verum z: et mo e vera loqndo de
 motioe pure locali: z rō ei^a assignat in p: 3^o Hēti. cap^o 20^o
 qz mouēs o3 simul eē cū moto. ex hoc n. euidēter sequitū
 qz corpus mouēs nō pōt manere z motū mutare locum:
 qm si motū tñ locū mutat definit eē simul cū corpe mo
 uente qd manere supponit in loco contiguo illi toto. vñ
 mouēre motū est: z ex hoc appz exclusio istātiāz: qm nō
 de motioe pure locali erāt: z de ceteris quidē pz. de ma
 gnēte aut z similibus dēs ab Auerroy. 7. phyis. cōmē.
 io. qz ipsa nō mouēt: sed alia mouētur ad ipsa: quāis nō
 vñ dēndū qz ppter pūatiōēz dīspōsitōis quā ab eis p m^o
 alteratiōis spiritalis acquirit alicubi: sed de his quum

Primus

erit s^{mo} de de^{ced}etia reliquoꝝ motuū a motu cessan^{ti}.
 p^{ri}o^{ri} dice^{re}. Nūc hec sufficiū^t h^{ic} vbi ex locali motu p^{re}cedit.
 Secūdo deus est p^{ri}mu^m ens. ergo actus purus. q^{ui} nō est
 co^{tra} p^{ri}mu^m. aⁿs p^{er} p^{re}cedetū articulo. p^{ri}ma cō^{tra}itā p^{ro}batur.
 Actus est sūm^pl^{ex} p^{ri}oꝝ potētia. ergo p^{ri}mu^m ens est actus

nobis spūalia ⁊ dīna sub silitu
dīnib⁹ corpaliū. vñ cū trīnā di-

messione deo attribuit sub similitudine q̄ritatis corpe: q̄ritatem virtuale ipsi⁹ designat. ut pote p̄ p̄funditatez virtutē ad cognoscēdū occulta: p̄ altitudinē excellentiā virtutis sup̄ oia: per longitudinē durationē sui esse: per latitudinē affectū dilectiōis ad oia. Vel ut dicit Dionysius. ca. de diu. no. p̄ p̄funditate dei itelligit incomprehensibilitas ipsi⁹ eēntie: p̄ longitudinez p̄cellus virtutis ei⁹ oia penetrātis: p̄ latitudinē dō sup̄extēsiō ei⁹ ad oia: in quātū. s. sub ei⁹ p̄tectiōe oia cōtinent. ¶ Ad secundū dōm q̄ hō dīcē ad imaginē dei non p̄m corp⁹: sed p̄m id quo hō excellit alia animalia: vñ sequit̄ gen̄. i. post q̄ dicitur est. Faciamus hō. ad imaginē et simi. no. ut p̄sit piscibus maris et c. excellit alit̄ hō oia animalia q̄tū ad rōnē et itellcū. vñ p̄m itellcū et rōnē q̄ sunt ī corpore. homo est ad imaginē dei. ¶ Ad tertiū dōm: q̄ ptes corporee attribunt̄ deo ī scripturis rōne suoz actū p̄m quādā similitudinez. sicut act⁹ oculi est videre: vñ oculus d̄ deo dicit⁹ significat virtutem eius ad videndū mō intelligibili nō sensibili: et sile est de alijs partib⁹.

viuit: qđ esse aliud a corpore pbat: qđ corpus inquātum
corp⁹ non viuit: aliqñ oē corp⁹ viueret: oīa clara sunt: ve
rūtū pp instatiā quorūdā illa ppō. viuens est nobil⁹ nō
viuere. gubsdā nō yr vera: qđ ieq̄ueret qđ formica eet nō
bilioz celestī corpe: qđ coiter teneat nō viuere.

Ad hoc dicitur corpus celeste forte est viuū fm veritate: et tñ si competat ad fornicā nō inquātū viuū sed iquātū celeste corpus: facillī est rñsio. Dicitur n. q. fornicā vt viuus est nobilior corpore celesti seclula vita: et h̄ e neūū: q. b̄ nihil aliud est q̄ dicere: q. aia est nobilior quocūq. corpore. Totus nāq. ordo ania est supra totū ordinē corporū. vt p̄: s; si fm veritatē celū nō est viuū. tūc difficilior est rñsio.

Questionis

nō. n. pōt dici qz ista opatio est vera formalr ⁊ nō simplr
i. qz viuens vt sic est nobili⁹ nō viuente vt sic. tū qz ista
opatio eēt puerilis: cū lapis vt sic. sit ēē nobilior nō lapi
de vt sic: ⁊ vlr oē posititiū sua negatiōe. tū qz nō bēretur
itē tū in pposito. intēdit. n. destruere deū esse in latitudi

CAd q̄ntū dōm. q̄ ē ea q̄ ad
sitū ptinet non attribuit deo
nisi s̄ q̄dā similitudinē. sicut
dī sedēs pp suā imobilitatē ⁊
auctoritatē: ⁊ stās pp suā forti
tudinē ad debellādū oē qd ad
uerfat. **C**Ad q̄ntū dōz. q̄ ad
desū nō accedit passibus cōpo
ralibus: cū vbiq̄ sit: sed affecti
bus mentis: ⁊ eodē modo ab
eo recedit: ⁊ sic accessus ⁊ re
cessus sub similitudine localis
mor⁹ designāt sp̄iale affectū.

Eritz in deo sit ppo forme ⁊
materie. **Arti. II.**

Alter scd3 sic procedit. Videtur q in deo sit ppo foie z mae. Qd n. qd h3 aiam e ppo fisti ex ma z foia : qz aia e foia corpis : sed scriptura attribuit aiaz deo: introducit. n. ad heb. ii. ex plona dei. Just? aut me3 ex fide viuit: qz si subtraheret se no placebit anie mee. g3 ds est compositus ex materia z forma. ¶ Preterea. Ira gaudiu z b3 s3 passioes pucti: vt d3. i. de aia. s3 b3 attribuunt deo in scriptura. d3. n. in ps. Iratus

respcū vite sibi ueniūt: puta i corrupti-
biles tñ p ethico. dicit. corpora celestia
dic: qz illa viuētia vt expresse in 2^o ce-
le dicit. ¶ Articulus. II.

titulo aduerte q lz apud san. Tho.
doctrinã: eẽ corp^o: 7 esse ppo^m

Ex mā & for^a quertat^r i idē sint. Attū qz nō est idē apud alios: nec conuertunt^r. Auerr^oys. n. ponit corp^u in celo: & tū nō po^m ex mā & for^a. Auicebron aut^{em} ponit po^m ex mā & forma in substantiis spūalib^{us}: & tū nō corp^u. ideo vt oisariāz cōpleta sit doctri^a: p^ris mouet qō: an de^u sit cōpositus ex mā & forma: et p^rea oēs rōnes in l^ra posite vtunt^r i medys abstrahētib^{us} a corp^{or}itate & q^uitate: q^uen^t excludāt ēt mā^m spūalē.

In corpore vna ē r^{ati}ō sua quesito negatiue: ipse est in deo eē mā^m. p^rba^t tripl^r. p^rmo de^u est purus actus. q̄ nō h^{ab}z mā^m. p^rba^t secula: q^uā mā est in po^a. 2^o de^u est p^rimum bonū & optimū. q̄ est bonū nō p^{ar}ticipatiōē: s^{ed} p^{er} eēntiā. q̄ nō est cōpositus ex mā & forma. Aliis ex p^rcedētib^{us} p^rba^t

Articulus

p̃a ̃na .pbať .bonũ p̃ eẽntia; est prius bono p̃p̃ticipatio;
nẽ: g̃ si deus est p̃m̃ 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 8

furore dñs in pplm suuz. ergo
de? ex mā ⁊ forma est cōposi-
tus. ¶ Preterea. Adā est pri-
cipiū idiuuatuōis: s3 dñs vñ eē
idiuuiū. nō. n. de multis p̄di-
cat. gē cōposu? ex mā ⁊ foia.
¶ S3 p̄. oē cōpositū ex mā ⁊
forma est corp⁹: q̄ritas. n. di-
mēsiua ē q̄ p̄mo iberet m̄ae:
s3 dñs nō ē corp⁹. vt oñsuz ē. ḡ
dñs nō est cōposu? ex mā ⁊ foia.

¶ Rñdeo dñm. q̄ impossibile
est in deo eē mām. primo qđ
qz mā ē id qđ ē in potētia: oī ē
sum ē aut q̄ dñs est purus act⁹
nō hñs aliqd de potēțialitate.
vñ ipole est q̄ dñs sit ppositus
ex mā z fōza. scđo qz oē cōpo
siti ex mā z forma ē pfectū z
bonū p suā formā. vñ oī q̄ sit
bonū p participationē fm q̄
mā picipat formā. Primum
aut qđ est bonū z optinū: qđ
deus est nō est bonū p picipa
tionē: qz bonū per essentiam
prius est bono per participa
tionē. vñ ipole est q̄ deus sit
cōpositus ex mā z forma. ter
tio qz vnūqđqz agens agit per
suā formā. vñ fm q̄ aliqd se

inter efficientes causas: vt de se pater: his enim constan-
tibus iam pz: qd ei conuenit esse agens nō per aliud: et
quibuscūq; conuenit cōuenit p ipm: igit est pmo agens iux-
ta doctrinam analeticam.

Circa 2^{da} assumptā in p^obatione 2^a 2^antie illā. s. ag
agit p^o suā formā 2^a. Aduerte q^o si forma ē rō agēdi: vt
ante assumit: 7 pluries ab Aris. dī: necesse ē q^o vnū q^o agē
se bz ad formā ita se hēat ad rōnē agēdi: 7 2^oir ad. eē ac
uum: a p^ori pcedēdo: 7 e^o a posteriori pcedēdo: sic aliq
se bz ad eē actiui: ita se hēat o^o ad rōnē agēdi: 7 2^oir f
maz: ac p^o b valet 2^a 2^antia si aliq ē p^o actiui: ē p^o agē
formā: 7 sic nō est cōpositū ex m^o 2^a forma. Hāc at 2^auer
bilitatē insinuat lra: dū primo dīc^o q^o si m^o q^o aliq se bz
formā: sic se bz ad hoc q^o sit agens: 7 deinde 2^auertibili
tem subaudiendā volens subdit: q^o igit^r est per se p^oim
agens: est p^omo 7 per se forma. ¶ Sed circa bz occurr
dubium quonīa hīc processu videtur sophistici: qu
niam sub hoc cōmuni. scz se habere ad formā: defenc
tur determinate ad hoc speciale, scz esse formā: vnū

nota q̄ ora ista notabilia caritatis
sūt circa tertiam vocem 8. t̄ge.

Prime

qđqđ.n.ita se h̄re ad forinā vt ad eē agēs viſſimū eſt:ſz ex
hoc nō licet ſub ſumere vñū qđqđ ita ſe h̄re ad eē forinā:
ſic ad eē agēs.tū qđ ē loſophima p̄ntis.tū qđ b̄ falluz ē:qñ
ignis nō ita ſe h̄z ad eē caloz:ſic ſe h̄z ad eē calefactiū:
qđ ignis ē p̄ calefactiū?nō tñ ē p̄ caloz:imo nō ē caloz:ſed

hñ illu p se p: z
tñ calor ē for^a
illa q ē rō cale
faciendi. igit ex
B q aliqd est p
se p agēs: nihil
aliō i ferri p: ni
si per se p bz for
mā: q est rō agē
di: z nō q sit p
se p: for^a: vt in
littera sit cē.

¶ Ad hoc dicitur: quod
oportet habere aduertere
duo. primum quod ipse
tetur per se primum. et
quod secundum iterum
tetur sunt per secundum
quod secundum iterum
tetur sunt per secundum

bis.n. oia erunt
maīse^a. p se p tale vt dī p posteri. sīgt q sit tale nō p aliō
z reliq sint talia p ipm: s3 cū dī nō p aliud: excludunt nō
solū extri^a. s3 et pres. vt dī. 7. pby si. Ita q illud qd est ta
le rōne ptis nō ē p se p tale: ac p h illud cū puenit ēē agēs
rōne ptis. i. for^a: nō ē p se p agēs: s3 neq p accis: s3 p aliō
i. p ptē: z ppea nullū ppo^m ē: qmā z for^a pōt ēē p se p acti
uū: qm oia agūt nō se totis: qz nō rōne mae. repugnat. n.
ei ēē rōne agendi: cū de rōne ei^a sit po^a oppo^a actui: q ē rō
agēdi: z hic pz qtr ex se hē ad ēē agēs nō solū i3 inferre se
hē ad formā: s3 se hē ad ēē formā. vt in lra scū est: z e
fieri p posset a pōri: necyllū ē ioppisima. Ad istātia aut de
caloze dī: q si fmōes pōderaretur fm mām subiectā nō
fieret h obio. ēē. n. actiuū in cōi nullā ipsectōez includit
z uenireqz pōt alicui rei subsistēti in nā p se p ppyssima
vt loqmur: ēē vō calefactiuū ipfectionez claudit: qm dī
ēē actiuū sic. i. mālī: z ipole ē qz pueniat alicui p simplr
absolute loquēdo: qz o3 qz ueniat ppo^m ex mā z for^a: cū
nō pōt puenire agere nisi fm ptē: s3 tñ h3 māles actiuita
tes fm pps rōnes sumpte: dīcūt puenire alicui p: eo m
q pōt ē iueniri p in taliū pueniētia. i. in gñe mālū agē
tiū: z nō simplr: z ppea istātia nō ē h3 ppo^m: qm i3 de igne
z caloze z alijs mālīb^a rōnīb^a actiuū nō apparet vis o3
est: qz in eis nō iuenit ēē agēs nec ēē tale agēs p: s3 ēē tal
agēs p in gñe agētiū mālū: vbi pmitas nō excludit ptē
z tñ pstat ptē excludi p pmitasē simplr: stat igit vis o3
q si dse ē p se p agēs. g ē p se p for^a: qz p se p agēs: est agen
tū nō p aliud. i. nec ēē p ptē: sed se toto: ac p hoc op3 totū ē
formā: z oster in cōpo^m esse ex mā z formā.

En rñsiōe ad 3^m dubiū nascit̃ ex durādō 3 assignatā il
de cām idiuiduatiōis. recipi i mā vel nō posse recipi
ea idiuiduū dñ idiuiduū p negōne diuisiōis q̃ sup^r dñ
dñ in sua iferioz: 7 ē idiuiduū p negōne eēdi in alio:
cui i subo iferioz: 7 nō p negatōe eēdi in alio: sic i sub
iformatiōis: s3 tā recipi in mā q̃ nō posse recipi i illa: sp
ctāt ad eē 7 nō esse in alio: sic in subo iformatiōis. g̃ nūb
boz spectat ad idiuiduatiōis: s3 eguocatio cōmissa ē c
ta ly eē in alio: 7 ly subm. a^o p3. aliogn 3 albū nō eēt id
uiduū: cū sit i ly. sic i subo iformatiōis. i bac suba. M
nō vō ē ple nota. Et 2^o p^r: mā nō ē p^m subm p dicationis.
ifimū subucibile: s3 est p^m subm iformatiōis. g̃ ex hoc

Tertius

est p^m submō nō est idūidūās: oīa nota. añs. pb^r. qz māe
 ⁊ si pueniat ex se negatio eēndi in alio vt in subo iforma
 tiōis: nō tñ p^m eī negō eēndi in alio vt ī subro iferiori: qm
 mā est qdā yle: ⁊ p^dicat de bac ⁊ illa mā: vt yle sup^r d^r
 suis iferiorib^z. vt p³: aliqñ mā nō eēt sci^{l^o}: cū scia nō sit

militudinē effect⁹: qz. n. p̄p̄riū
ē irati p̄fure ei⁹ ita punitio me-
taphorice vocat. ¶ Ad tertiū
dōm. q̄ foze q̄ sunt receptibi-
les in mā idiniduānt p māz. q̄
nō pōt esse in alio cū sit primū
subz substās. foza xpo q̄stī ē d̄
se: nisi aliqd aliud ipediat: reci-
pi pōt a plib⁹. Sz illa foza q̄ n̄
est receptibilis in mā h̄ est p se
subsistēs ex hoc ipso idinidua-
tur q̄ nō pōt recipi i alio: z h̄
forma est deus. vñ non sequit̄
q̄ habeat materiam.

esse in alio per informationem: sunt idem: non formaliter sed causaliter: ita qd quiditatem aliquam esse in alio per informationem naturaliter sequitur ipsam esse in alio vt inferiori singulari: et ad quiditatem non posse esse in alio per informationem: sequitur ipsam non posse esse in singulari vt inferiori: sed ipsam esse per se singulare: et hoc est qd in littera dicit. Assignat enim esse vel non esse in alio per informationem p radice indiuiduationis: et non p formali constitutione indiuidui: vt obiectioes male interpretantur: pbare aut qd nec fit radix indiuiduationis pntis excedit limites negotij. Inferius potius: vbi de indiuiduatione ex proposito agitur: tractabitur: sat est hic p notitia scire: qd apud nos iste modus essendi in alio per informationem: non est constitutus formaliter: sed causaliter indiuidui. vñ ad obiectioes: in oppositu dicit: qd ex hoc: qd hoc albus est indiuiduum et in alio per informationem: nihil aliud habet nisi qd non esse in alio per informationem: non est formale constitutum indiuidui sed cu hoc stat: qd si albedinis nā non possz esse in alio p informationem nūq albus esset in hoc albo: vt superius in inferiori: et rursus hoc albus non esset hoc per pōne dntie indiuidualis supra nām: sed per negatione ois differentie indiuidualis: qm non eet diuisibilis in plura indiuidua: vt in littera dicit de formis non receptilibus in mā. Ad confirmationem quoq negat pntia: qz ex hoc qd mā est pīmū subn informationis: sequitur qd sit prima radix indiuiduationis pntiue vel negative. Negat quoq anis: qz mā est pīmū e subycibile: infimū: non totale vt in diuiniūm completū s3 partiale. Et cu instat cōtra: qz est vlt qddā. Rndet qd mā fm se non est vlt nec predicabile. vt p3 ex eo qd fm se non est intelligibilis: et cōsequenter nec scibilis: sed materia in analogia ad formā vlem: intelligit vniuersalis: et fit predicabile quoddas scibile tñ. p pterea in littera dicit: qd forma quātum est de se pōt esse in pluribus: materia aut est pīmū subiectū: quia ergo omnis vniuersalitas est a forma. Materia fm se vniuersalis non est: et cō pīmū subiectū sit omniū predicamentorū: ipsa est et infimum subycibile partiale tamē: et pīmum subiectū in formationis: ac per hoc vndiqz indiuiduationis radix sed de his in cōmētarijs de ente et essentia: et in q. duabz satis dcm est: et inferius amplius dicit.

Questionis

Articulus. III.

In titulo

to vtz ds sit idē qd sua cētia. ex 2^a nāq ar
gumeto r ex toto pcesu corpis arti^{li} istinaat:

Arti. III.
Tertius sic pcedit.

Arti q nō sit idē deus
qd sua cētia vel nā.
nihil. n. est in seipo: s
cētia vī nā dei q est deitas dī
esse in deo: q videt q deus nō
sit idēz qd sua essentia vel nā.
Cetererea. Effectus affilaf
sue cāe: qz oē agens agit sibi si
mile: s in reb⁹ creatis nō ē idē
suppositū qd sua nā. nō. n. idē
est hō qd sua humanitas: q nec
deus est idē quod sua deitas.

Cōtra. d deo dī q est vita.
z nō solū q ē viues: vt pz Jo.
riij. Ego suz vitā vitas z vita.
sicut at se bz vita ad viuetē: ita
deitas ad deū: q ds est ipa dei
tas. Cū ideo dōz. q ds ē idē
qd sua essentia vel nā. Ad cui⁹
intellem sciēdū ē q i reb⁹ pposi
tis ex mā z forma necesse ē q

Articulus

stems ad nām in q z qua subsistit rē. z 3^a additiōē bz in
opione phoz: imo totū rōnis hūane fm facultatē nāc. s.
q ab oib⁹ accipit: vt suppo⁹ nāc diuie: qz nulla deest si
bi additio suppo⁹ nisi incōicabilitas: quā nō puenire sibi:
qz cōis ē trib⁹ psonis: nō rōne s; reuelatōe fidei notum⁹:

differāt nā vī cētia: z suppo
siti: qz essentia vel nā cōprehē
dit in se illa tū: q cadit in diffi
nitione spēi: sicut humanitas
cōprehēdit in se ea que cadunt
in diffōne hois. bis enīz hō est
hō. z hoc significat hūanitas.
hoc. s. quo hō est hō. Sed mā
idividualis cū accētib⁹ oibus
idividualib⁹ ipsam nō cadit in
diffinitione spēi: nō. n. cadunt
in diffinitione hominis be carnes
z bec ossa: aut albedo vel ni
gredo vel aliquid huiusmodi:
vñ be carnes z bec ossa z acci
dentia designantia hanc mām
nō pcludunt in humanitate: z
tū in eo qd est hō includitur:
vñ id qd est hō bz in se aliqd
qd nō bz humanitas: z ppter
hoc nō ē totalr idē hō z hūani
tas. S; hūanitas significat vt
ps formalis hois: qz principia
diffiniētia habent se formali

deitate z suppositū a natura: qm equialet illud indiui
duūz suppo⁹. Quo ad hō. distiguit. n. suppo⁹ a nā vt hū
ab hito: z qd est a quo est: z subsistēs ab eo q subsistit rē.
Nec pgruebat doctrine ordini vt tractatū de absolutis
imiscerēt respectū reuelatū: z tam remota ab his pñ
cipijs tot iterecedētib⁹ medijs qōnib⁹ decidēdis.
C In corpore est vna p rīfua qūto affirmatiue. De⁹ est
idē qd sua essentia seu nā. pbat⁹ dīe. Inter nām z sup
positūz est distinctio nāc a mā individuali. g in formis
simplicib⁹ que p se ipsas indiuiduant: nō differt suppositū
tū a nā. g de⁹ est sua deitas z sua vita rē. An pbat⁹ ex ra
tiōe distinctiōis nāc z suppositū in reb⁹ mālīb⁹ notiorib⁹
nobis. Nā cōprehēdit in se ea tantū que cadūt in diffini
tiōe spēi. g nō cōprehēdit mām individualē. g. ex hoc dī
stinguit a supposito. Assumptū pz. Et pma pñtia nūc fa
cta p b⁹ dupl⁹. p qz mā individualis nō claudit in diffōne
spēi: vt pz de his carnib⁹ respēū nāc hūane. z qz pñcipia
diffiniētia hūit se formali respēū nāc hūane. z qz pñcipia
signū hūanitas significat vt pars formalis hominis. z^a
aut pbat⁹ qz in suppositū rōne si diffiniētiā claudit mā idī
uidualis vt i forte. pñtia aut p⁹ vt p se nota reliq⁹. z at⁹ p⁹:
qz ds nō ē ppositū ex mā z for⁹ vt ex pcedēti pz arti⁹.

Circa terminos assumptos in ante. z pñter in tota hac
rōne. Distiguit p ly nā z ly suppositis. Possūm⁹ n. de eis
log⁹ z vno: fm rē tū. alio⁹ s; modū signandi: sumit nā
z suppo⁹ fm rein tū: qm sumit fm pñas rōnes rei quaz
signat nā z rei quā signat suppo⁹. Abstrahendo a modis su

Tertie

gnificandi. v. g. quādo sumit nā humana fm eius pñā
diffinitionē. z fortes fm eius rōne pñā. nō curando an
nā significet in abstracto vel concreto rē. sumunt autē
fm modos significandi cū sumunt vt stant sub nominib⁹
pñe intētiōis. puta humanitas hō fortes sortetas rē.
sermo pñs ē de
nā z supposito
fm rē: z nō fm
modū signifi
candi. hoc enīz
potius logicū
lud metaphysi
ci negocij est. z
iō cessāt oēs ar
gumētationes
z rīfōdes q imi
scēt significā
ri p modū par
tis: vel exclu
dere a signifi
catōe: aut nec
excludere nec
iccludere. z filia
q ad differētiā
iter bece mo
dis significādi
nō ex reb⁹ p
ctāt: nec obstat
q in corpe bu
ius articuli in
ferat q humanitas significat vt pars formalis hois: ad
pñādū q nā nō includat mām individualē. qm hoc al
latū est vt signū a posteriori notū: ad manifestādū ē ex
mō significādi distinctiōē fm rēz nāc a mā individuali.
Distiguit z ly differētē rēz differētiā. est. n. dupl⁹ fm
rōne z fm rē: z bec subdiuidit in differētiā realem inter
rē z rē: in differētiā reālē inter rē includētē aliqd reale
z nō includētē illud. Includere autē z nō includere nūc
dicim⁹ nō ex mō significādi: s; ex rōne formali rei signi
ficatē formali sumptē: z bec rursus subdiuidit in differē
tiā reālē penes inclusionē alicui⁹ realis intrinsece: sicut
hō differt ab aiali: qz includit intrinsece rōnalē: z penes
inclusionē alicui⁹ realis extrinsece: sicut disciplinabile
differt ab hoie fingendo q disciplinabilitas sit eadē res
qd nā hois: qz includit extrinsece disciplinaz vt actū per
quē diffiniētiā: quā nō includit hō in sua rōne. Quatuor igit
tur cū sint modi dīe: fm rōne tū: vt ē inter hoies z hu
manitatē. iter rē z rē: vt est iter sortē z platonē. iter rē in
cludētē intrinsece aliqd reale z abstrahētē: z iter iccludē
tē extrinsece aliqd reale: z abstrahētē ab illo. In ante al
sumptō: z tota hac rōne ac pñe: fmō tū est de dīa 3^a mō
i. penes iclusionē intrinsecā. Nō. n. est hic fmō de dīa
fm rōne tū: qm suppositū z nā in oibus ē in deo sic dī
stingunt. Deus. n. z deitas rōne modi significādi disti
guunt in tantū q ista est heretica: deitas qmā deitate: z
ista catholica. de⁹ gnāt deū. vt pz in pñ⁹ decretaliū. Nec
ēst hic fmō de dīa reali. qm est inter rē z rē. Constat
n. q nā subalis z suppositūz nō pñt nāl⁹ sic distingui: vt
sint totalr due res diuerse. Nec ēst hic sermo de dīa
reali extrinseca: qm falsū ēst asis: z falsūz ēst q in substā
tys imālīb⁹ nō differt suppositū z nā. In substāty. n. se
paratis suppositū a nā differt extrinsece. qz suppositū vt
sic includit subsistere qd ēē p se nō intrinsece: s; qdāmō
qst vt pñā actū ad quē qdāmō deberet diffiniri si dī
finiret. nā aut nō: ppterrea. S. Th. in quolibeto. q. 2^a

Tertius

arti. 2^o de tali dīa loquēs. dixit. q in angelis differt sup
positū a nā. Relinquit igit q sit hic fmō dīa penes i
clusionē intrinsecā. Tū qz rō assumpta in līa manifeste
fm talē dīaz distinguit suppositū a nā in reb⁹ mālīb⁹
qz. i. suppositū includit mās idividualē quā nō includit

significemus ei⁹ subsistentiaz:
qz apud nos nō subsistunt nisi
composita: z vñtur noibus
abstractis: vt significemus ei⁹
simplicitatē: qz dī deitas vel
vita vel aliqd huiusmodi esse
in deo. referēdū est ad diuersi
tatē q est in acceptiōe intellect⁹
nri z nō ad aliqz diuersitatem
rei. Cū scdm dōz. q effect⁹
dei imitant⁹ ipm nō pfecte: sed
fm q pñt: z hoc ad defectum
imitatiōis pertinet: q id qd est
simplex z vñm nō pōt repre
sentari nisi per multa: z sic ac
cidit in eis compositio. ex qua
puenit q in eis nō est idē sup
positum quod natura.

nō ē simplr verū nisi de dīa intrinseca loquēdo: qm vt
iā dictū est in qlibetis aliqd pñtū indicū. loquēdo de
dīa extrinseca: est g sensus antīqz q rō dīe intrinsece in
ter nāz z suppositū fm rē seu rōnes formales sumpta est
distinctiō nāc a mā individuali. z sūt sensus oīuz pñū q
iplicite hic pñtēnt de supposito z nā in reb⁹ mālīb⁹ z in
separatis a mā rē. Eodē intellectu sumēdus est. Et si p
dicta diligēter inspexeris cōplecteris dispōnē oīuz rerū
quo ad idē dīatē z distinctiōē inter suppositū z nām.
habes. n. in pñis q suppositū z nā sūt subāl⁹ constitutēs
suppositū: siue sit nā accētis vt fortes z rei⁹ cōplexio: siue
sit subā qst aduētiā: vt hūanitas. vbi dei. distingunt⁹
4^a. s. vt res z res: z intrinsece z extrinsece: z fm rōne. hēs
z^a q suppositū z natura in subis ppositis distigunt in
trinsece z extrinsece: z fm rōne. habes 3^a q in subis imā
libus distigunt suppositū z nā nō intrinsece: s; extrin
sece fm rēz: z fm rōne. habes 4^a q in deo nullo distin
guunt⁹ s; rēz: de⁹ z deitas: s; rōne tū modi significādi. ha
bes z cordiā dictoz. S. Th. intellectū eoz q in diuer
sis locis de hac mā scripta sunt.

Circa pñā in līa factā. aduerte q iō relicta est. p
constantī: qz fundatur super illa regula posterioristica
satis trita. si affirmatio vt cā affirmatiōis: negatio est cā
negatiōis. z ecōuersio. z qm bec maxima nō tenet nisi in
cāis pñas. iō in ante ly rō cū dī rō dīe rē. supponit pro
rōne pñā. Ita q sensus est. pñā z pñā rō dīe intrinse
ce iter nām z suppo⁹. z tūc manifeste pz vis pñe ex nega
tiōe talis rōnis negatiōē sui effect⁹ iherēs. Ar. III.

In titulo
finiret ly eē. iporat signatū p ly est z^a adia
cens. cū dicim⁹ de⁹ est. s. filr hō est rē. ly idē i
portat idē dīatē reālē. Ita q sensus est. vñ
res significata p ly deus sit res significata p ly est. cū dī
de⁹ est. Et scito q ista qd est subtilissima z pñā antiquis

os. ar. vide
30. 3. d. 5. q. 1.
3. c.

suppositi conditio

mm. Triph. m.
caeta. 3. p. 1.
2. ar. 2. 3.

intelligit de
ch. pñā dīe rōis.

et natura hū man
nā. Lōstat. n. b
intelligi de in
trinseca inclu
sione. Tū qz in
separatis a mā
tali dīa nō dī
stinguit suppo
sitū a nā: vt hic
affir⁹: ex eo q
idividualē p se
ipā. i. qz idēz ē
cōstitutes nāz z
idividualis: ac p
hoc nō in in
trinsecū inclu
dit idividualēz
qd nō claudat
nā: rēcōuersio.
Tū qz idē cen
tē iudiciū in
līa de identita
te suppositi et
nāc i substāty
separatis z dī cū
deitate. hoc. n.

nota q qm. 8. tzo
dīnt q homo est hū
manitas differt
p diuersūz modūz
significandi intell
gendū est de modo
significandi deus
p ad quēz signat
realis de deitate
significatōz hō nō
pñm. hoc dico qm
8. tzo. 3. p. d. 5. q. 1.
ar. 2. tenet q homo
significat et enā hū
manitas determinā
tē in diuinitatē
nō in determinatē
s; her uel illa nāz
si homo et humanitas
solv modo signifi
cā differt. nō vñ
quāre nō pñā hū
manitas signat
est deitas: pñā
nā deus assumptō
si dīe q homo pñt
tū subalternatē
pñm. n. pñā
et vñ dī pñā hū
manitas signat
pñā nā hūmanitas
signat hūmanitas
signat hūmanitas
signat hūmanitas

ma est causa ad
mā. Ita nega⁹ nō
hūit se pñā z s; s;
dīe pñā pñā
pñā dīe pñā pñā
tem q sortēz nō
ah quid reale q m
cat ly hō. 13. illud
determinatēz
pñā pñā pñā pñā



Questionis

metaphisica. a modernulis aut valde aliena: qz tenet nō solū in deo: s; in oī re eēntiā identificari exīte illi: s; nō nra bec qd. Ad alios aut erit qd specialis de distinctiōe esse ab essentia vniuersaliter.

CIn corpore vna cōclusio. Deus est suū eē. pbat triplr. p deus est p^m effi

CAtū in deo sit idēz essentia et esse. **Articulus. III.**

A quartū sic pcedit. Aides q in deo non sit idē essentia et eē. si n. hoc sit. tunc ad eē

diuiniū nihil additur: s; esse cui nulla sit additio est eē cōe qd de oībus pdicat: sequit ergo q deus sit ens cōe pdicabile d oībus. hoc aut est falsū: s; m il lud sap. xiiij. Incōdicabile no men lignis et lapidib; iposue runt. ergo eē dei non eius est eēntia. **C**Preterea. De deo scire possum; an sit: vt supra dictū est. nō aut possumus sci re qd sit: ergo nō est idē eē dei. et qd qd est eius sine quiditas vel nā. **C**S; ē. est qd bīl. dic in. vj. de tri. Esse nō ē accis in deo. s; subsistēs xitas: id ē qd subsistit in deo est suū esse.

CRūdeo dōm: qd nō solū ē sua eēntia vt oīfuz ē. s; et suū eē: qd qdez mltiplr oīdī pōt. primo qdē qz qdē ē in aliquo qd ē pter eēntiā ei; oīz eē cātuz vel a picipijs eēntie: sic accētia ppta pntia spēm: vt risibi le pseqf boiem. et cātuz ex picipijs eēntialib; spēm: vel ab ali quo exteriori: sic calor in aq cātuz ab igne: si igit ipm eē rei sit aliud ab ei; eēntia. nec ē qd eē illi; rei vel sit cātū ab aliquo exteriori vel a picipijs essentialibus eiusdē rei. Imposle est aut qd esse sit cātū tm ex picipijs eēntialib; rei: qz nulla res suffi cit qd sit sibi cā eēndi si beat eē

qz nō est p^m pmi modi. vt patet inductiue. homo est: celuz est. et sed fm se. et simpliciter spectat ad questionē an est. et pterea cū de alijs scimus questionē an est: et di cimur scire esse qd significat veritatē ppositionis: et esse ipsius rei: qz scitur fm ppiū modū quo scibile est. Cum aut de deo scimus an est: dicimur scire esse qd significat

Articulus

p ex qd nōis entis p eēntiā sic nō est suū esse. s; hz eē et nō est ipz eē: s; est ens p picipatōez. nō est ens p eēntiā: sic si hz ignē et nō ē ignis et. et. De nō ē suū eē et sua eēntia. s; nō ē ens p eēntiā s; p aliud additū: oīa clara sunt.

CIn nūtiōe ad 2^m dū^m occurrit: qz vī iplicare nūtiōe duo

contradictoria si enim scimus qd bec ppositio est vera: de^o est: ergo cogno scimus ita esse in re: qd de^o est. hoc at ē cogno scere esse qd in ipso deo est. er go. Ad h dubi um quod in 2^o posterior. capi. p diffuse tracta uimus. et Sco. in p sen. di. 3^o. q. p. in principio asserti reprehē dendo hanc re sponstonez. bre uiter dicē. qd bec responsio ē optima et singu laris de deo. in hoc enī differt esse dei a reliq; rum entū esse: qd ē dei est qd quid est ipsius dei: vt hic dter miatur. Ita qd bec ppositio. deus est: est in pmo modo di cendi per se. eē autem cetero; ruz nō sic se ha ber: s; distingui tura quiditati bus eozuz. et ex hoc nascitur qd esse dei fm se: et absolute est. p prius termin^o questionis quid est: et est termi nus questionis an est fm quid i. vt fundat ve ritatem propo sitionis. esse ve ro alioruz non spectat ad que stionē quid est

CAd primū g dōm. qd aliqd cui nō sit additio p itelligi dū pliciter. vno^o vt de rōne ei; sit qd nō fiat ei additio. sic de rōne aialis irōnalis ē vt sit sine rō ne. Alio mō itellr aliqd cui nō sit additio: qz nō ē de rōne eius qd sibi fiat additio: sic aial cōe est sine rōne: qz nō ē d rōne aia lis cōis vt beat rōnez: s; nec de rōne ei; est vt careat rōne. **C**Di mo igit mō eē sine additōe est eē dīnū. Scdo mō eē sine ad ditōe est esse cōe. **C**Ad scdm dōm. qd esse duplr dī. vno mō

qz nō est p^m pmi modi. vt patet inductiue. homo est: celuz est. et sed fm se. et simpliciter spectat ad questionē an est. et pterea cū de alijs scimus questionē an est: et di cimur scire esse qd significat veritatē ppositionis: et esse ipsius rei: qz scitur fm ppiū modū quo scibile est. Cum aut de deo scimus an est: dicimur scire esse qd significat

no de esse dei qd ad qnē an est et qd est attim

Tertie

veritate ppositionis et scire eē dei: nō q terminus vt timus cognitionis nostre sit esse ppositiōis. vt obiectio intellexit. qm terminus est esse dei nō absolute: s; vt re spondet veritati ppositionis: sed qz per hanc cognitionē nō cognoscit esse dei propria questione qua est fm se co gnoscile: qz nō scitur per qd.

Articu. V.

A titu lo gnis iūit pprie pro gne logico: put di stingunt de cē genera rez.

CIn corpore duo p distinguūt. 2^o respōdet quēst to duabus con elusionibus in xta duo mem bra distinctio nis adiecto p me cōlōni vno correlario.

CQuo ad pri^m distinctio est. es se in genere du pliciter directe et reductiue: vt patet. Quo ad secundum pri ma cōclusio respōsiua qstio negative est. deus nō est di recte in genere. pbat triplr. p de^o est act^o purus. ergo nō ē directe i genere. pbat seqla. gen^o sunt a potētia respe ctu eius a quo sumit differētia. ergo omne existēs in ge nere hz actū admixtū potētie. s; si est act^o purus et. Anis declarāt in aiali et rōnali. oīa clara sunt. 2^o sive eē in ge nere. gen^o aliqd pdicaret in qd de eē. gēns eē gen^o. s; h ē ipole. g. p^m pbat. eēntia dei ē ipz eē: et gen^o pdicat i qd de eo cui^o est gen^o. ergo si de^o eē in genere et. 2^o vero pntia relinquit p pntia: qz ens aut solū aut maxime signi ficat formāl^o eē. destructio vō vltimi pntis pbat ex. 3. meta. oē gen^o hz differētiās extra se. ens nō hz dīas ex tra se. g. pbat minor. qz eē ens nō remanet nisi nō ens. n entia aut ipole est eēntis dīas vt patet.

CCirca hāc rōnē possit p dubitari de significatōe entis. 2^o de pdicatōe eiusdē an. s; pdicet in qd vt in hac rōne oīz tenere aduersariū dicentē deū eē in genere. 3^o de cōitate eiusdē ad oēs reales rōnes formales an. s; in oībus clau datur intrinsece vt hic ex 3^o meta. assumit. De his at oī bus in cōmētarijs de ente et eēntia scriptim: nec censo replicādū: pcpue qz siue ppter illā cām hic adductā: si ue ppter aliā. destructio pntis ab oīb; accepta. sensus aut rōnis hic adducte est: qd dīas oīz eē eē gen^o. sic qd nec gen^o ponat it ite in formali signato dīe: neq; ecouer so: qz gen^o ponat in rōne dīe extrinsece neq; additū sic subz in rōne passionis. nulle at inueniunt rōnes reales distinguētes ens: in quaz formalib; significatis nō clau dat intrinsece ens. g. Et scito qd Sco. in p. di. 3. q. 3. tenz op positū hui^o minoris putat nāq; eē quāsdā dīas. s; vltiā nō includētes formāl^o et intrinsece ens. et rursus tener pas siones entis nō includere formāl^o ac intrinsece ens: s; de

significat actū essendi. alio mo do significat compositionem ppositionis. quā anima ad inuenit coniungens predicatū subiecto. primo igitur modo accipiendo esse nō possumus scire esse dei: sicut nec eius eēntiam. sed solum secundo mo do: scimus enim qd bec propo sitio quaz formamus de deo: cū dicimus deus est: vera est. et hoc scimus ex eius effectib; vt supra dictū est.

CAtūz deus sit in genere ali quo. **Articulus. V.**

A ceditur. Aides qd deus sit in genere ali quo: substantia eniz est ens per se subsistens. hoc autem maxime conuenit deo:

Quintus

passionib; in. q. 5. dicit. de differētijs aut qnīs dōm bīe eē. qm tū oīz nouos terminos ingerere: qz Sco. de diffe rentijs sumptis nō a formis: s; a realitatib; vltimis logi tur. expedit pot^o facere qdē de hoc specialē ac diffusaz pter id qd in tactū est de hoc in cōmētarijs de ente et eēntia. 3^o pbat. oīa

directe in gene re cōicāt in es sentia et differt in eē. g. hūc eēntiā distinctā ab eē: de^o nō ē hū. g. anis pbat. qz cōueniūt in qd gnis et distingu tur penes aliū et aliū eē: vt p in boie et equo. pntia aut reling tur p pntiā dī structio quoq; pntis applicati ad deū p ex p cedēt articulo. ergo et.

CCirca hāc rōnē nō dubiū est: tū qz equoce sūit ly esse. in ante nāq; fmo est d eē specifico ad qd oīa distin guēs gen^o adu cit. in pntie aut

est sermo de eē actualis existētie: qd ab eēntia distingui inferi. Tū qz ex distinctiōe inter pnt^m pueniētie et pnti^m dīe in ante assumpta nō pōt inferri maiōz distinctio q formalis. eēntia nāq; gnis in q spēs pueniūt et eē specifi cū: quo quelibz spēs ab altera differt nō reali: s; formāl^o tū differt: et tū inferi in lra distinctio realis iter eēntia et eē: igit pcessus islemalus videt.

CAd hāc obiectiōne valde diffuse dictū est in cap^o. 6. de ente et eēntia. vbi hāc rōnē. **S.** Tho. facit. et ppterea nūc breuiter dī. q in ante sumit eē et p eē specifico et actual existētie. qm de vtroq; verificat. imo verificatio vni^o in fert verificationē alteri^o. qm iō dīa dī pducere ad eē: qz pntiuit ppiū receptiū ipsius eē actualis existētie. vt ibi declaratū est: et supra porphyriū. Nulla g est equocatio: et licet ex hoc qd aliq due rōnes formales sic distinguant q altera sit formale pnt^m cōueniētie et altera sit formale pnti^m dīe: nō possit simplr inferri distinctio realis inter eas. Alioq; oē gen^o reali oporteret distinguī a suis diffe rentijs. Atq; gā mae de q est fmo. s. eēntie et eē: optime pōt inferri distinctio realis eē ab eēntia ex distinctiōe ab solute iter gen^o et eē in quo distinguūt spēs. et rō est qz ista duo mutuo se psequunt existētia distinguūt formāl^o a qui ditate et existētia distinguūt real^o a quiditate: vt ibidē de clarauimus. ideo vide ibi. et.

CCorrelariū aut annexū pnt^m pnti^m est. dei neq; est genus nec differentia nec diffinitio nec demonstratio nisi per ef ctum. patet seqla. quia diffinitio et.

CConclusio vō 2^o est et negatiua. de^o nō est in aliquo ge nere reductiue. pbat. De^o est pnt^m nō alicui^o gnis tū: sed totū eē. g. nō trinet reductiue in aliquo genere. anis sup ponit. pntia pbat. eē qd est reductiue in aliquo genere ē

Et hō. sic format illam rōem. sicut est. in predicamento sub aliquo pntē predica mentali si quod gen^o haberet sub quo eē. eē. ly ens consequens est impossibile destructio consequentis ab oīb; dīe dīe. et rōis dīe dīe anō pbat. a s. hō qm gen^o pntinet ad qd dīe dīe rei et deus nulloz qm dīe dīe dīe qd sit ens dīe dīe ab eē

Questionis

principiū tñ illius generis. vt p3. iz. metaphysice de pñ-
cipijs predicamentorum.

¶ Circa hæc qñe occurrit dubiū ad hoīes: qz in p̄sen. dist.
S.^o q. 4.^o. arti.^o 2.^o ad 3.^o. in q. de po.^o q. 7.^o a. 3.^o ad vltimū
san. Tho. cōcedit deū eē in genere subē reductiue quō h̄
determinat op
positum. sicut punctus et unitas reducib

T Ad B breui-
ter dī qd vt ma-
nifeste appz ex
pñe. nlla ē repu-
gnātia iter dē h
7 alibi distin-
guīt sigdez ibi
qd cē in gñe vt
pñci^m stat z^r. p
mō vt pn^m ote-
tū in illo gñe: 7
sic negat deuz
cē in genere vt
pñci^m. Alio^o vt
pn^m otinēs ipz
gen^o: 7 hoc mō
ds ē qdāmō in
oib⁹ gñib⁹ et p
appitiōne ī ge-
nerē sube tāq̃
sibi magis ap-
propinquate: 7
B pcedit in lo-
cis pdictis. Ad-
uertendo qd id
qd in .q. de po^o
tacuit in p sen^r
suppleuit. Un
agruve dici pōt
qd de^o ē in gñe
vt pñci^m nō qd
reduciť ad ge-
nus: sed ad qd
ipm gen^o redu-
citur. Et qd sit
mēs scđ Tho.
ex eo conue-
re potes: qd in
lra cōcludēdo
de deo dī. vii nō
otinēt in gñe si-
cut pn^m. dicen/
do. n. si otinēt
preservauit se
ab eē in gñe su-
cut pn^m otinēs:
ad qd reduciť
ordine qdā oē
gen^o: 7 B idē i/
nuat vba pce/
dētia. s. pn^m qd
reduciť in aliqđ genus nō se extēdit ex zc.

In rñsione ad 2^m dubiu3 occurrit: q2 rñsio nō satisfecit
obiectioni. Rñsio figde tria dicit. p q maior est vera de
mēsurā hōgenea. 2^o q minor est falsa. De^o ē mēsurā hōge-
nea. 3^o qñ glōsando Auerrorystm dī: qñ deus dī mēsurā
dīus: q2 vñq dōq; tm h3 de eē qñtū appropinquat sibi. Ex
pīs aut nō satisficit Auerroryst aucti iducere volenti q de^o q

tunc illaz q. rō illa nulla. Respondeo q. valet
 ab enā nō aut ut dī ab enā qm ut dī
 possit habere aliquid quod formalit subterfugiat
 set habere differentias ex. Se enābr. dīctuz
 nihil illuz subterfugiat denominatine et quan
 tū ponituz bene tū quātuz ad ipz ēc agno m
 dēuz sit ipz ēc. Verig ē q. apt hīr ut dī
 nes aliud genz hab

Articulus

est p̄ma sub̄a sit mēsurā subarum: sicut p̄mus nūmerus
alioꝝ nūmeroz ꝛc. ꝛ b̄ ex p̄posito in eo loco vbi de men-
suris hōgeneis est sermo. s. io. metaph. cōmē. 7.

¶ Ad hoc breuiter dī q̄ san. Tho. ad rē nō vba attēdens
optime satisfacit et fm mētē Auerrois. Nā gen^o pōt z'

qđ qđ est. differūt autē fm eē:
nō. n. idē est eē hoīs z equi: nec
hui⁹ hoīs z illi⁹ hoīs: z sic o3
qđ qđcūq; sunt in gñe differāt in
eis eē: z qđ qđ est. i. eētia. in
deo at nō differt vt oñsuz est:
vñ manifestū est qđ de⁹ nō est
in genere sicut spēs: z ex hoc
p3 qđ nō h3 gen⁹: neq; differen
tias: neq; est diffō ipsius: neq;
demonstratio nisi p effectū: q2
diffō ē ex genere z dīa: demō
strationis aut mediū est diffō.
qđ aut deus nō sit in genere per
reductionē vt principii mani
festus est ex eo qđ principii qđ
reducit in aliqđ gen⁹ nō se extē
dit vltra gen⁹ illud: sicut pun
ctū nō est principii nisi q̄tita
tis p̄tinue z vnitatis q̄tītatis di
scerte. Deus aut est principii
toti⁹ eē: vt infra oñdet^r: vñ nō
cōtinet in aliquo genere sicut
principii. ¶ Ad primū qđ dō3.
qđ sube nomē nō significat hoc
solū qđ est per se eē: q2 hoc qđ
est esse nō pōt p se eē genus: vt
oñsum est: s; significat eētia
cui cōpetit sic esse. i. p se eē: qđ
tñ esse nō est ipsa ei⁹ essentia: z
sic p3 qđ deus nō est in genere
sube. ¶ Ad scđm dōm qđ ob
iectio illa pcedit de mēsurā p
portionata: hāc. n. op3 esse ho
mogēnā mēsurato: deus aut
non est mēsurā pportionata
alicui: dicitur tamen mēsurā
omniū ex eo qđ vñumquodq;
tantū habet de esse quantū ei
appropinuat.

num formalium: vel quo ad nos: nulla siquidem res aut ratio formalis ex parte sui est p^o deo s^um intellectu: in cuius signum nullum p^odicatū dat s^um se abstracti^o simpli-
cius purius ipso. Quo ad nos v^o p^o est sapiētia q̄ sapiē-
tia diuina s^um intellectu: z p^opterea nō p^ouertit p^ona: quo ad
nos. In littera aut intendit auctor. p^omo mō. sic enī gen^o
prius est illo q^o in genere reponitur.

an Aliq. Sa. p. q. deo
3.
vort
ab ena
et deo si habet.

Tertie

Articulus.

VI.

VI. 7 VII.

eē: nā: qđ vocat qđ est: aliquid pter se in seipso pmitit ba
bere: et hoc est qđ in lra dī: qđ ipsum eē: qz est abstractū: et
quoniam nihil hz adiectū sic calor. Id aut qđ est qz concretū,
et qđ: pōt hīe aliquid eē: nūc vt calidūz est et albū.

qd p accidēs. Sed nec accidē-
tia p se in eo eē possunt: sic nisi
bile est per se accidēs hoīs: qz
hui⁹ accidētia causant ex prin-
cipijs subri. In deo autē nihil
pōt eē causatu cū sit cā prima:
vñ relinquit q in deo nullū sit
accidēs. ¶ Ad primū ergo di-
cendū q virtus z sapientia nō
vniūoce dicūt de deo z de no-
bis: vt infra patebit: vñ nō se-
quit q accidētia sunt in deo sic
in nobis. ¶ Ad scd̄m dōm q
cū suba sit prior accidētib⁹ pri-
cipia accidētū reducunt in pri-
cipia subessicut i priora: quib⁹
deus nō sit primū pientū in ge-
nere sube: s̄ primū extra oē ge-
nus respectu totius esse.

Utruz deus sit omnino sim-
plex. Articulus. VII.

Aleptimū sic pcedi
tur. Videt q' de' nō
sit oīno sumpt: ea. n.
q' sunt a deo unitant
pm: vñ a primo ente sunt oīa

titu
 lo
 om
 nio
 simplx in seipo
 oēs a seipo pō
 nē. n. pponibili/
 tatē excludēs.
 de pponibilita
 te. n. crit seqns
 articulus 22.
 ¶ In corpeyna
 ¶ rīsuā q̄sīro
 affir^{de}. De^e oi
 no simplx. pro/
 bat. 5. medys.
 per insufficienti
 nūcrationē mo/
 doz pōnis. 2^o
 qz p^m ens. 3^o qz
 p^a cā. 4^o qz act^o
 purus. 5^o quia
 ipsum esse.

in nissioe ad p^m aduerte q^d Seco. in p. di. 8. in qsto iux^t
q^one: refert hac positione: q^d o^e catu est ppositu: et re/
D c 3

del Rosario.

 Universidad del
Rosario



Artículo

sint formalit̃ i deo: ⁊ est pmo de accidētib⁹ rea
lib⁹ ⁊ nō de accidētib⁹ i accidētali⁹ indicatib⁹

Circa in deo sunt aliqua acci-
dentia. **Articulus. VI.**

19. ¶ In corporena
 p̄ r̄issua quest
 p̄ negative: in
 deo nō pōt esse
 acc̄is. pbat 3^r.

Alexius sic pcedit.
 Videt q̄ in deo sint
 aliqua accidētia: sub
 stantia. n. nulli est ac

p. deus est act⁹
 purus. ergo. 2^o
 deus est ips eē.
 ergo. 3^o q² aut
 eēt accidēs p ac-
 cidēs: aut p se.
 nō p^m q² de⁹ est
 p^m ens: nec z^m
 q² de⁹ est nō cō-
 cidēs: ut dicit in. l. p^hy. q² er-
 go in vno est accidēs nō pōt in
 alio eē sūba: sicut pbat q² ca-
 lor nō sit foza s balis ignis. q² i
 alijs est accidēs: s sapiētia vir-
 tus z buis q in nobis sunt acci-
 dentia deo attribuunt: ergo z

Circa 2^{am} rō-
nez aduerte q
sic inter abstra-
ctū & creatū f3
intellectū. hec
est ofia. q ab-
stractum vs sic
nihil cōuenit

inconuenies. ¶ Sed cōtra. om̃
ne accidēs in subto est. de⁹ aut̃
nō pōt eē subm. qz forma sim-
plex nō pōt eē subiectū. vt dicit
Boe. in lib. de tri. ergo in deo

recedit dulce tē.
sz albedo vt sic
oē aliud a se ex
cludit. nihil. n.
aliq̄ est a quo ali

gd est albus; qđ
albedo: s; qđ ē
albu: est et aliū
quāq; qđ albus
puta pomū dul

ce zc. Ita inter
abstracti p3 rē
z cōpositi fm
rē. hec est oria:
q3 res fm rem

abstracta et ipa
tū. Res vō cō
posita aliq cō
patit secus; qđ
nō est ipsa: r. p/
terre. hanc

pueri nec pre-
 catio qua signifi-
 cat ly. cē. si po-
 naf abstracta
 fm rē: ab oī eo
 in quo eē est re-

ceptibile. i. ab oī nā generica est puz eēz: nīl pter se cō
patit in se: pūr nullū accis hīc pōt. Compositū aut ex
matrūm genūm rem & Concretū q̄ dūm

Colegio Mayor

Colegio Mayor del Rosario.

Archivo
Histórico

aliu in eisdē augmētatis rē. cōstat q̄ p̄mus est r̄ dici-
tur imperfectus: q̄ in potētia tū est ibi nā specifica. scōp
aut aliquat̄ perfectus. tertius vero simplr perfectus: vt
p̄s. 4. methaur. Perfectus. n. vñ q̄d q̄ ibi dicit̄ cū pōt fa-
cere aliter quale ip̄us est. Tūc. n. h̄z nām optimo modo

vñ sicut q̄rere
vñ aliqd sit p̄
fectus h̄z talē vñ
talē rōnē. puta
sciaz vel nām.
nō est querere
vñ illud hēat
aliquā aliā p̄fe-
ctionē: s̄ vt ruz
hēat illā op̄io
mō. Ita q̄rere
absolute r̄ sine
specificatiōe vt
in proposito sit
vñ deus sit p̄-
fectus: nō est q̄-
rere vñ deus
habeat aliquā
p̄fectionē: neq̄
vñ hēat oēs
cū hoc referue
tur. z arti. s̄ est
q̄rere vñ de
id q̄d ē sit op̄i-
mo mō. Bē. n.
ē p̄fectus. testa-
tur autē hūc ē
māifeste sensus
q̄ōnis. cā r̄fisso
nis assignata i
corpe articuli.
Dī. n. q̄ de est
p̄fectus: q̄ nō ē
in pō: s̄ i actu.
Cōstat. n. q̄ ē
in actu vñ i pō
ad modū essen-
di spectat. Et p̄-
pterea ista q̄ō
immediate p̄ q̄ō
nē de simplici-
tate nāe. diuise
ordinata ē. sta-
bilita nāq̄ eēn-
tia q̄rētū statū
occurrit de mō
eēndi ip̄i? itri-
seco: q̄lē ly p̄fe-
ctū s̄ḡt. nō. n. i
portat modū
eēndi rei in re-
spectu ad aliqd
circūstans: aut
q̄ vis mō extri-
secū: s̄ in seip̄a.
vñ z Ari. p̄ ce.
de nā vñ uerit̄ tractans. p̄mo an sit perfectum determi-
nat: qm̄ z q̄ō an est: an simplex an cōpositū esset que po-
rea erant: relinquebant p̄ se note.
C In corpore duo. p̄ refer̄ oppo p̄thago: i cor. z r̄idē

ip̄fectissimuz: cū sit cōsumū z
recipiēs oīuz additiōes: ḡ de
est ip̄fectus. C Sed ē est q̄d
dī. Adat. v. Estote p̄fecti s̄c̄ z
p̄ vester cele. p̄fectus est.
C R̄ideo dōm sicut p̄bō nar-
rat in. ii. meta. qdā antiqui p̄bi
s. pythagorici z leucippus nō
attribuerūt optimū z p̄fectissī-
mū p̄mo p̄ncipio. cui r̄ō est.
q̄ p̄bi atq̄ p̄siderauerūt p̄nci-
piū m̄le tū. p̄mū aut p̄nci-
piū m̄le ip̄fectissimū est.
Cū. n. mā in q̄tū h̄z sit in potē-
tia: ōz q̄ p̄mū p̄ncipii m̄le
sit maxime in potētia: z ita ma-
xime ip̄fectus. Bē. aut ponit
p̄mū p̄ncipii nō m̄le: s̄ in
ḡnē cāe efficiētis: z hoc ōz ē
p̄fectissimū: sicut. n. mā in q̄tū
h̄z sit in potētia: ita agēs in q̄-
tū h̄z sit in actu: vñ p̄mū p̄-
ncipii actiū ōz maxime esse in
actu: z p̄ h̄z maxime ē p̄fe-
ctus: s̄m hoc. n. dī aliqd ē p̄-
fectū s̄m q̄ est actu: nā p̄fectū
dī cui nihil deest h̄z modū sue
p̄fectionis. C Ad p̄mū ḡ dōz
q̄ sicut dicit Greg. Balbutiē-
do vt possum? excelsa dei reso-
nam? q̄d. n. factū nō est p̄fectū
p̄prie dici nō pōt. S̄z q̄ in his
q̄ s̄ḡt: tūc dī ē aliqd p̄fectū cū
de potētia educit in actu: tran-
sumit hoc nomē p̄fectū ad si-
gnificādū oē illud cui nō deest
ē in actu: siue hoc habeat per
modum perfectionis: siue nō.
C Ad scōm dōm q̄ p̄ncipii
m̄le q̄d apud nos ip̄fectus
iuenit. nō pōt ēē simplr p̄mū
h̄z p̄cedit ab alio p̄fecto. Nam

questio. Quo ad p̄mū duo. opio q̄ p̄ncipio nō ē p̄fectio:
Radix q̄ p̄mū m̄le tū intellexerūt: p̄bat consequitio:
q̄ vt sic est in potētia. ergo.
C Quo ad z̄m s̄līr duo. p̄ r̄fissa q̄s̄to affirmatiue. De? est
maxie p̄fectus. Radix opposita p̄: q̄z. s̄ est p̄mū actiūz. p̄-
batur. actiūz

semen h̄z sit p̄ncipii aialis ge-
nerati ex semine: tū h̄z ante se
aial vel plantā vñ decidit. S̄z
.n. ante id q̄d est in potētia ēē
aliqd actu: cum ens in potētia
nō reducat in actu: nisi p̄ aliqd
ens in actu. C Ad tertii dōm
q̄ ip̄m ēē est p̄fectissimū oīuz:
cōparat. n. ad oīa vt actus: ni-
hil. n. h̄z actualitātē nisi in q̄tū
est: vñ ip̄z ēē ē actualitas oīuz
rerū: z ē ip̄az formaz: vñ de
nō cōparat ad alia sicut recipi-
ens ad receptū: s̄ magis s̄c̄ re-
ceptū ad recipiēs: cū. n. dico
ēē hoīs vel equi: vel cuiuscūq̄
alteri? ip̄suz ēē p̄siderat vt for-
male z receptū. nō at illud cui
competit esse.

C Atq̄ in deo sint p̄fectiones
oīuz rerū. Artic. II.
C scōm sic p̄cedit.
Aides q̄ in deo non
sint p̄fectiones oīuz re-
rū. Bē. n. simplr ē:
vt oīus est: s̄ p̄fectiones rerū
sunt multe z diuerse: ergo in
deo nō sūt oēs p̄fectiones rerū.
C Preterea. Opposita n̄ p̄nt
ēē in eodē: s̄ p̄fectiones rerū sūt
opposite: vnaqueq̄. n. spēs p̄-
ficit p̄ suā differētiā specificā:
differētiē aut quib? diuidit ge-
nus z p̄stituit spēs s̄t opposi-
te: cū ḡ opposita nō possint si-
mul esse in eodem. videt q̄ nō
oēs rerūz p̄fectiones sint in
deo. C Preterea. Aliens est
p̄fectus q̄ ens: z sapiens q̄ vi-
uēs: ḡ z viuere est p̄fectius q̄
esse: z sapere q̄ viuere: s̄ eēn-
tia dei est ip̄suz esse: ḡ nō h̄z in

ōz esse in actu.
ḡ p̄mū actiūz
maxie in actu.
ergo maxie p̄-
fectum: oīia
patēt z vltima
p̄ntia declarat̄
ex quid nomi-
nis p̄fecti. s̄cui
nihil deest. de
requisitis. Exi-
stēt. n. in potē-
tia deest id q̄d
in actu ēē pōt
existēt aut in
actu vt s̄cui
hil deest.
C In r̄fissōe ad
tertium. Aduer-
te duo. p̄mo q̄
R̄. stat in hac
distinctione: cō-
mune dupl. p̄
modū actus. z
p̄ modū poten-
tiē. Cōitas per
modum actus
cōsistit in reci-
pi. cōmunitas
per modū po-
tētiē p̄sistit in
recipiē. esse aut
est cōm p̄ mo-
dum actus: q̄
ad oīia com-
parat vt rece-
ptum ad rece-
ptiua: vt p̄s. z
q̄ hinc p̄z defe-
ctus Scoti in
4. sentē. di. p̄.
q̄ p̄. cōtra hāc
sancti Tho. po-
sitionē. s̄ q̄ ēē:
s̄z suā formālē
rōnē ē p̄fectis-
sima oīum
perfectionū ar-
guentiū ex cō-
munitate ip̄i.
Ad id est. n.
q̄ hāc rationē
affert ad p̄clu-
dendū quam
exp̄se sanctus

q̄ ad
uēni
ut s̄c̄

17

23

20

Scoti

23

(Thomas soluerat tam clare.

Articulus.

II.

titulo ly sint non denotat aliquem
specialē modū eēndi s̄z abso



lute sumitur: ita q̄ nō querit̄ vt p̄fectiones sint in deo
formāl̄ aut virtual̄: s̄ absolute quouis mō sunt: ly p̄fe-
ctiones: itat vñ p̄ oīib? p̄fectionib? tam simplr q̄ nō
simpliciter. vt p̄z ex processu articuli.

C In corpore est vna p̄lo r̄fissa questio affirmatiue: in
deo sint p̄fe-
ctiones oīum re-
rū. p̄bat tripli-
citer. p̄ ab au-
toritate. De?
of vñ iter p̄fe-
ctus. i. s̄m nō
bilitates oīuz
generū ḡ. An
p̄bat auctori-
tate Auerro. s̄
metaphy. z r̄a-
tiōe sumpta ex
Dionysio. De?
est p̄ma cā effe-
ctiua rerū. ḡ
oīum rez p̄fe-
ctiones p̄cepti
sūt i deo: emi-
nētiōi modo.
an̄s supponit.
p̄ntia p̄bat: q̄
ad p̄mā partē
effect? p̄existit
virtute in cau-
sa agente. ḡ q̄
quid p̄fectiōis
est i effectū ōz
in cā effectiua
iueniri. ergo si
deus r̄. oīum
rerū p̄fectiones
sunt i eo. Quo
ad z̄m vñ p̄rē.
p̄bat: agēs
inquātūz agēs
est p̄fectus: ḡ
p̄existere i vñ
tē cāe agentis
non est p̄existē-
re imperfectio-
ri s̄ p̄fectio-
ri mō. ḡ q̄ q̄d
p̄fectiōis est
in effectū p̄xi-
sit in cā effectiua vel s̄m eandēz rationē vt in vñ uoca.
vel s̄m eminentiōrē vt in equiuoca: ḡ si deus est p̄ma cā
oīum. op̄z eminentiōri modo oīum p̄fectiones habere.
Assumptū p̄z ex p̄cedēti articulo. p̄ma p̄ntia p̄bat. ex op̄-
posito. s̄ q̄ mā est imperfecta. p̄existere in pō cāe mā-
lis est esse imperfectiōi mō. Reliq̄ relinquit p̄ se nota.
C Circa illā p̄pōnē p̄existere in vñ tē cause agētis nō est
p̄existere imperfectiōi sed p̄fectiōi mō: dubiū statim oc-
currit: q̄ z est falsa z dicit̄ alteri dicto līe. Falsa q̄d. q̄
effectus in cā efficiēte q̄q̄ p̄existit eque p̄fecto mō: vt
p̄z: cū sortes gnāt platonē: s̄ lram vñ: q̄z exp̄esse dī z bñ:
q̄ in cā vñ uoca p̄existit effectus s̄m eadē rōnē. igit̄ non
imperfectiōi modo. Nō deest quocq̄ nouit̄s occasio dubi-
tādī: q̄ videmus effectus ēē imperfectiōi mō p̄existere
in multis cāis: que sūt cause vere effectiue: vt p̄z in sem-

13

234

im

nibus: ex q̄b? effectiue pducunt̄ aialia z plāte.
C Ad hoc breuiter dōz est: q̄ ly p̄fectiōi mō: pōt exponi
dupl. p̄mo p̄paratiue vt signat̄ ex vñ vocabulū. z tūc itel-
ligit̄ nō necario sed p̄missiue: ita q̄ p̄ntia negatiua non
imperfectiōi mō itelligit̄ necario: particula vñ affirmati-
ua sed p̄fectio-
ri itelligit̄ per-
missiue: z sic ē
verissima p̄pō:
z signat̄ q̄ p̄rē
existere in cau-
sa efficiēte ne-
cessario ē p̄xi-
stere nō impe-
ctiōi modo q̄
sit modus eēn-
di effectus: sed
possibilis ē p̄xi-
stere p̄fectiōi
mō. z pōt ex-
poni interpretē-
tando compa-
ratiūz. p̄ positi-
tuo p̄fectiōi
ri mō. i. modo
p̄fecto seu per-
fectionis. p̄mā
tū expō līe
itēto fuit: qm̄
intēdit p̄bare
q̄ eminentiōri
mō in cā equi-
uoca. Deo q̄ p̄-
fectiones effe-
ctiūz sunt. Ad
nouit̄s autē
respōdetur ex
doctrina Ale-
xandri vt refert
Auerro. i. z
metaph. omē.
z 4. q̄ semina
et alia h̄z qui-
bus forme effe-
ctiūz nō assi-
milant̄ vñ uo-
ce vel imitari-
ue nō sunt cau-
se efficiētes s̄z
instrumēta cau-

sarum agentium: z propterea locantur in genere causaz
effectiuarū ab Aristotele in 5. metaphy. s̄ z 2. p̄physicoz.
p̄sens aut sermo de cāis actiuis p̄prie. Nō solūz vt dī-
stinguunt̄ alia genera cārū. sed vt distinguunt̄ contra
instrumēta causarū que nō p̄prie cāe sunt.
C Circa vltimā p̄ntiam. Aduerte q̄ fundat̄ super hoc q̄.
p̄ma cā effectiua rez est cā equiuoca: q̄d p̄ cōstanti re-
lictū est. Tū q̄ ab omnibus admittit̄. Tū q̄ manifeste
p̄z ex terminis. s̄. n. est effectiua rerū diuersarū rōnū: nul-
li earum est vñ uoca: z si alicui earum est vñ uoca. ḡ non
est effectiua aliarū. ḡ nō diuersarum.
C z r̄ō a Dionisio q̄q̄ tacta est. De? est ip̄m esse p̄ se substi-
stēs. ḡ trinet in se totā p̄fectiōē eēndi. ḡ oēs p̄fectiones re-
rū oīum. An̄s supponit̄. p̄ma p̄ntia p̄bat ad destructiōē
p̄ntis: in terminis ip̄alibus. s̄ caloriz z calidi p̄fectione

17

19

35

fin

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

23

Questionis

fic. nō 2tinet totā pfectiōez eēndi. g nō hz eē fm pfectaz rōnem. g nō est ipm eē p se subsistēs: qd est oppo^m antis: quēadmodū a. calidū nō hz totā calidi pfectiōez. g nō hz calozē fm pfectā rōnē. g nō est calor p se subsistēs. 2^a aut pna pbat. Res dñr pfecte fm qd hnt eē. g oim pfectio nes pntent ad pfectionē eēndi. g si cōtinet totā pfectionē essendi 2c.

In rñsōe ad 3^m aduerte p q vis argu^m fundat sup locū a diugatis dñr ens est ipfecti⁹ qd viues. g esse qd vita: 2 vitas antis pñsit in B: qz ens nō i cludit viues: s; eē. Aduerte 2^a q in rñsōe in nnt hac distin ctionez ex pte rei: eē pōt ppa ri ad vitā 3^a. p^o formalr 2 pci se vtriq: ita q eē sumit pñse pactu eēndi: 2 vita pñse p eo qd formaliter addit supra eē: puta viuere vt sic: 2 sic signan tur nomib⁹ ab stracti: puta eē vita sapia 2c.

Et in lra dicunt tur cōpari put distinguunt rō ne: 2 sic eē pfe ctius qd viue re 2 cetere pfe ctioes: quia est actualitas oīuz vt pñctū ē. 2^a pōt comparari esse ad vitā absq precisione: ita q vita su mat fm id qd icludit: 2 nō tñ. p eo qd formalr addit su pra eē. 2 sic signant noib⁹ pcreis in lra. Et dñr ens viues sapiēs: 2 dñr q viues est pfecti⁹ qd ens: qz icludit ens 2 ali qd pfectiōis vltra. 3^a mō pōt cōparari eē in sua pura sub sistētia ad reliq quolibet sumpta: 2 sic signat in lra p ly ipm eē: 2 dñr q icludit in se vitā sapiētā 2 oēm eēndi pfe ctione: vt in corpe pbatū est: 2 dñter ē pfectissimū oīuz.

Ex his aut que ex lra accepta sunt hēmus: 2 q eē forma liter est pfectius ceteris formalr: 2 q ipm esse est simplr pfecti⁹ oēs pfectiōes in se pbatēs: vt ex pñctū ē. 2 pñctū illud qd soli deo qd itatine 2^a est formalr nobilit⁹ ceteris pfectiōib⁹: 2 ex 2^a qd ex B qd dñr ipm eē hz oēs pfectiōes: habet quocq ex his 2^a ad argu^m: qm neganda iñnuat pna: qm i ante sumit viues vt icludit ens 2 aliqd vltra. In pñte vo sumit 2 id tñ qd addit supra ens: 2 sic oñdī q nō arguit p locū a diugatis: qz qñ pcreta pñse

lem vnionē: 2 sic q sunt diuer sa 2 opposita in seipsis: in deo pñstut vt vnū absq detrimē to simplicitatis ipm⁹. Et p hoc p3 solo ad scdm. C Ad tertū dñm q sic in eodē. c. idē Bio. dicit: 2 ip3 eē sit perfectius qd vita: 2 ipsa vita qd ipsa sapien tia: si pñderent fm q distingu tur rōne. tñ viues est perfecti⁹ qd ens tñ: qz viues ē est ens: 2 sapiēs est ens 2 viues: 2 igit tur ens nō icludat in se viuens 2 sapiēs: qz non op3 q illud qd pñcipat eē: pñcipet ipm p3 oēm modū eēndi: tñ ipm esse dei icludit in se vitā 2 sapien tiam: qz nulla de pfectionibus essendi pōt deesse ei qd est ip3 esse subsistens.

C Ad aliquā creatura possit esse filius deo. Art. III.

Ad tertū sic pceditur. Aides q nulla crea tura possit eē similis deo. Bñ. n. in ps. 110. est filius tui in dñs dñe: h inter omnes creaturas excellentio res sunt q dicunt dñ pñcipati ne: multo g min⁹ alie creature pñt dici deo similes. C Ad te retea. Similitudo est cōparatio q

Articulus

formalr tenent sicut 2 abstracta: cui⁹ oppo^m accidit.

In titulo argū de pfectiōe sube diuie in se. g nō dñz admi

sceri qd d crea tura qualis est ista. Ad B dñr qz 2 vbotenus h qd sit d creatu ra fm sensum: tñ est de pfe ctioe nāe dñe. querit. n. h an pfectio nāe di uine sit tāta q nulla creatura possit eē filius an non hoc sig dē iquirēdū su pererat. Post qd determinatū fuerat 2 q est pfecta 2 q est vlt pfecta. S; aduerte q nō qñt vtz pfe ctio diuina sit tanta q nulla res possit ei eē filius: sed q nul la creatura. pñ mum. n. pñtinet ad questionē d pluralitate dñ r: 2 tractabi tur in. q. xi. 2^a aut spectat ad hunc locum.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

III.

Articulus.

dubiu occurrit quozum iste articulus hoc in loco. hic eni

argū de pfectiōe sube diuie in se. g nō dñz admi

sceri qd d crea tura qualis est ista. Ad B dñr qz 2 vbotenus h qd sit d creatu ra fm sensum: tñ est de pfe ctioe nāe dñe. querit. n. h an pfectio nāe di uine sit tāta q nulla creatura possit eē filius an non hoc sig dē iquirēdū su pererat. Post qd determinatū fuerat 2 q est pfecta 2 q est vlt pfecta. S; aduerte q nō qñt vtz pfe ctio diuina sit tanta q nulla res possit ei eē filius: sed q nul la creatura. pñ mum. n. pñtinet ad questionē d pluralitate dñ r: 2 tractabi tur in. q. xi. 2^a aut spectat ad hunc locum.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

In cōpe duo pmo distingu tur similitudo. 2^a rñdet qñsto. Quo ad pñm similitudo tri plex. pma fm formā eīusdēz rōnis 2 modi. 2^a fm formā eīusdēz rōnis sed nō modi. 3^a fm formam sed nec eīusdē rōnis nec modi. Probat distinctio. Simi litudo est cōuenientia in forma. g multiplicat iux modū cōicandi in forma. g triplr 2c. oia patēt in lra.

Quo ad 2^m rñsua qñsto est. Creature sunt similes deo: nō fm eādē rōnē specificā: aut genericā: sed fm ali quālē analogiā. Cōclusio hec hz quattuor partes pñmam affirmatiuā. i. q sunt similes deo. secundā negatiuā. i. nō fm spēm. tertiā negatiuā. i. nec fm genus: 2 qñtā affirma tiuā. i. sed fm aliquālē analogiā. Et pmo probat quo ad pñmam. omne agēs agit per suā formā. g necesse est in effe ctu eē similitudinē forme agētis. Et tñc potes subiūgere. g necesse est creaturā esse similit⁹ deo. pñtia pbat: quia omne agēs agit sibi simile iquāuz est agēs. i. fm illud qd est ei rō agēdi. Deinde quo ad 2^m 2 3^m 2 4^m. qz deus non est agēs cōtentum in specie aut genere sed principiūz vlt torius esse: omnia clara sunt in littera.

Quinte

In rñsione ad vltimū dubiū occurrit circa autē dñr nūq qm distingu 2 res vni⁹ ordis cām 2 cātū: ex hoc eni op3 q aut cā 2 cātū sint vlt diuersoz ordinū: qd p3 eē sal sum in cāis vniucis: aut q ambigue 2 male mēbrū hoc dist inctiōis sit positū. Ambigue qdē: qz icertū est de qli cā 2 quali cātū sit sermo. Ma le aut: qz 2 res vniuz ordinis debēt distigui res diuersoz ordinū: siue cā sint 2 cātū: si ue nō. hoc eniz est paccās.

Ad hoc dicit q distinctio ista artificiosa cer ta 2 formalis ē si recte itelligi tur. est siquidē nō falsuz s; vt rñsumū 2 nea riū q cā 2 cātū vlt et formalr sunt diuersoz ordinū: s; noie caule 2 cātū vti mur nō p rela tionib⁹ seu cālī tatib⁹: s; p re q est rō cāndi: et s; p re seu for ma quā cātūz fortitur a cā. be n. res sunt fun damēta s; itū dinis iter cātū 2 cām vt in oi bus. pñt igit fundamēta s; itū tudis inter ali qua 2^a se hē vt in lra dñ. vno q sint eīusdēz ordis: vt h 2 il la albedo: et h 2 illud aial 2c. Et sic similitudo est relo eqpa rātie 2 mutua. Alio⁹ q alterū eozuz formalr ex pñtia rōne sit cātūz ab al tero vt imago fortis 2 fortis. Nō eni accidit imaginī fortis dependentia a forte: 2 sic sili tudonō est re latio equiparē tie n3 mutua: sed reducīt ad

alba dicunt filia in albedine: 2 bec est pfectissima similitudo. Alio mō dñr filia q cōicant in forma fm eādē rōnē: 2 nō fm eīdē modū: s; fm magis 2 mi nus vt min⁹ albu dñ file magis albo: 2 bec est similitudo impfe cta. Tertio mō dñr aliq filia q cōicāt in eādē forma: s; nō fm eādē rōnē: vt p3 in agētib⁹ non vniucis. Lñ eni oē agēs agat sibi simile inqñtū est agēs: agit aut vniq dñ fm suam formā: necesse est q in effectū sit simi litudo forme agētis. si g agens sit contentum in eādē spē cum suo effectū erit similitudo iter faciēs 2 factū in forma fm eā dē rōnē spēs: sicut hō gnāt hō minē. Si aut agēs nō sit contē tum in eādē spē erit similitudo: s; nō fm eandē rōnē spēs: sicut ea que gnāt ex virtute solis acce dūt quidē ad aliquā similitudinē solis: nō tñ vt recipiāt formas solis fm similitudinē spēs: sed fm similitudinez gñis. Si igit sit aliq agēs qd nō in gñe cō tineat effectus eius ad huc ma gis accedēt remore ad similitu dinē forme agētis: nō tñ ita q participēt similitudinez forme agētis fm eādē rōnem spēs aut gñis: s; fm aliquālē analogiā: sicut ipsum eē est cōe omnib⁹: 2 hoc mō illa q sunt a deo assi milant ei inqñtūz sunt entia: vt primo 2 vlt principio toti⁹ eē.

Ad primūz g dñm: q sicut dicit Bio. it. ca. de di. no. ch sa cra scriptura dicit aliqd nō eē file deo: non est 2 rñsū assimila tiōi ad ip3. Eadē eni sunt simi lia deo 2 dissilia: filia qdē fm q imitant ipm. put puenit euz imitari: q nō pfecte imitabilis est. Dissimilia nō fm q defi

ciunt a sua cā: nō solū fm inten sione 2 remissione: sicut min⁹ albu deficit a magis albo. s; qz nō est cōueniētia nec fm spēm nec fm genus. C Ad scdm di cendū: q dñ nō se hz ad creatu ras sicut res diuersoz generū: sed sicut id qd est eē oē genus 2 principiū omnium generū. C Ad tertū dñz: q nō dñ eē si militudo creature ad deū pro pter cōicantiā in forma p3 ean dē rōnē gñis 2 spēs: s; fm ana logiā tñ: put. s. dñ est ens per eēntiā: 2 alia per participatio nem. C Ad qñtū dñm: q l3 ali quo mō pcedat q creatura sit similis deo. nullo tamē modo pcedēdū est: q deus sit similis creature: qz vt dicit Bio. it. c. de diu. no. In his que vniuz ordinis sunt recipiūt mutua si militudo: nō aut in cā 2 causa to. Bicimus eniz q imago sit filius homini: 2 nō cōuerso. 2 s; dñi dici pōt aliquo mō q crea tura sit filius deo: nō tñ q deus sit similis creature.

De bono in cōi. Qd. V. Eide qñt de bo no. Et primo de bono i cōi. Scdo de bonitate dei. C Circa primūz qñtūz ser. pñtio vtz bonū 2 ens sint idē fm re. Secūdo supposito q differāt ratiōe tñ quid sit prius fm ra tionez vtrū bonū vel ens. Ter tio